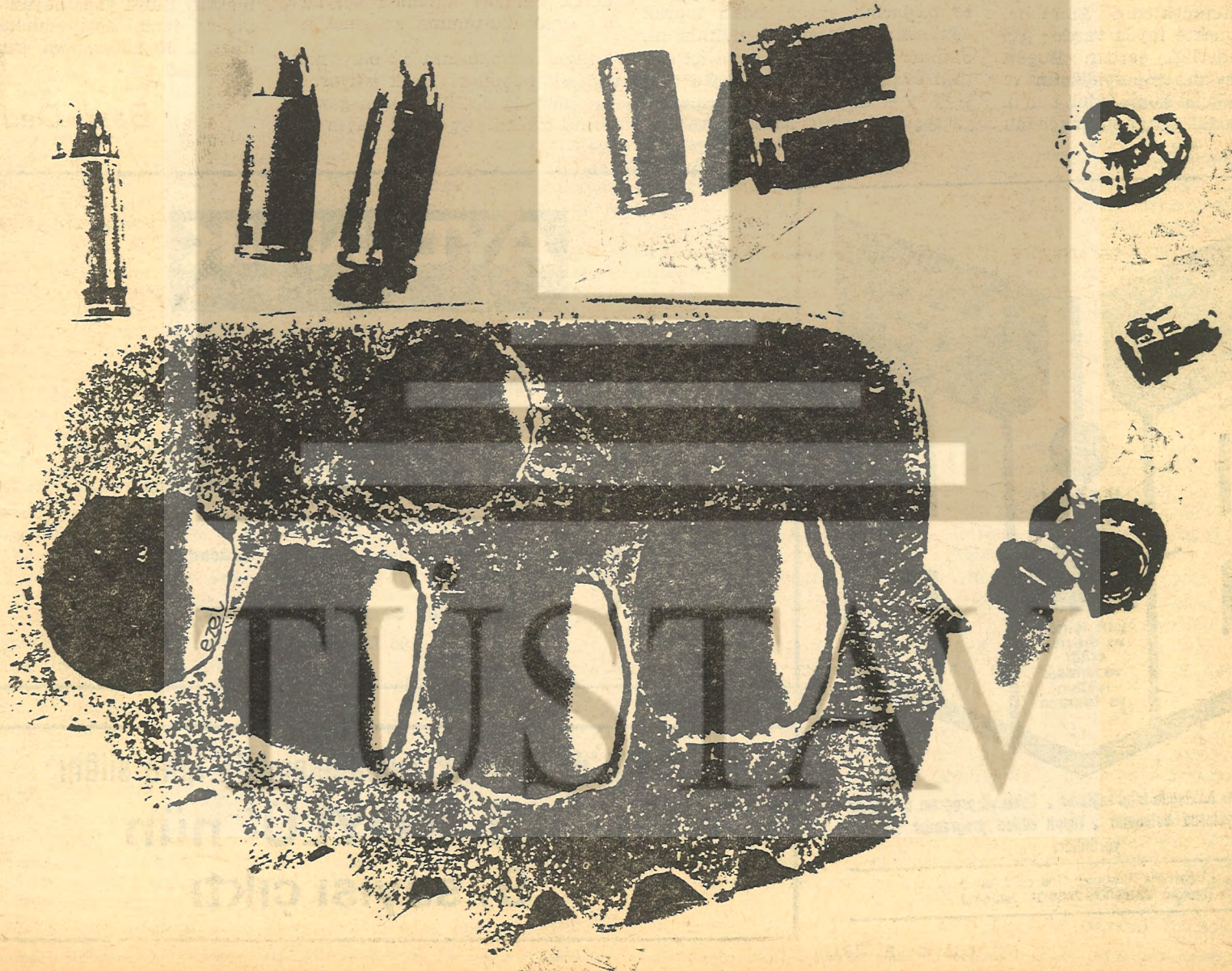

TÜRK SÖZÜ

9 ARALIK 1969
FİYATI : 125 Krs.
YIL : 3 - SAYI :
108

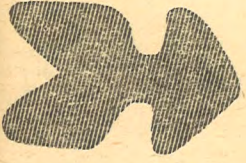
GENÇLİK FAŞİST BASKILARA KARŞI YİĞİTÇE DİRENİYOR

Bağımsız Türkiye, Sosyalist Türkiye

Şevki Akşit

Her toplum düzeni rüseymlerinin bir önceki toplum düzeninin bağrında ge. liştiği gerçeği bilimsel sosyalizmin öğret. lerindedir. Bu bakımdan kapitalist bir toplum düzeninin kendinden sonra gele. cek sosyalist düzeninin rüseymlerini ken. di bağrında taşıdığı gerçeğini yakın ta. rihimizde olsun, kısacık ömrümüzde olsun öz yaşantılarımızla da idrak etme ola. naklarına sahibizdir. Ve son tahlilde ka. pitalizm dünyamızın bir çok ülkelerinden nasıl tasını tarağını topladıysa bizim ül. memizden de çekip gitmek zorundadır.

Yalnız bu yolculuk öncelikle bir ta. kim nicelik birikimlerinin gerçekleşmesi. ni gerektirir. Ve bu birikim bizden bağım. sız olarak gerçekleşmektedir. Bizim ira. demize bağlı değildir. Ama nicelik biri. kimleri sonsuz olarak sürüp gitmez. Öyle bir an gelir ki bu nicelik birikimleri bir nitelik değişmesini zorunlu kılar. Bir dü. zen değişikliğini zorunlu kılar. Nicelik bi. rikimlerinden farklı olarak, nitelik değiş. mesi, düzenin değişmesi, ancak bu değişik düzeni kuracak güçlerin, bilinçli ve örgüt. lü müdahalesiyle gerçekleşebilir. Bu ba. kımdan da iradidir.

Siyasi irticanın ve onun ayrılmaz müt. tefiki oportünizmin, devrimci gelişmeleri bu noktadan vurma çabaları raslantı de. ğildir.

Sorunu kendi koşullarımızda ele aldı. ğımızda mevcut tutucu partilerin tutum. larını açık seçik görürüz. Ufak tefek farklarla onlar statükonun sürüp gitme. sinden yanadırlar. Oysa Sosyalist Parti. nin yönetimine hâkim olan oportünist lerimiz böylesine bir açık seçiklikten yok sundurlar. Defalarca küşürülen maskele. rini, el çabukluğu marifet, ufak tefek de. ğişikliklerle tekrar tekrar takıştırmak sev. dasındadırlar. Ve maskelerini her takışta düzen değişmesini gerçekleştirecek olan güçleri dağıtmak için yoğun bir çaba da. ha harcamaktadırlar.

Böyle bir konuyu ele almamızda Ant Dergisinin 153. sayısında Doğan Özgü. den'in Bu yıkıcılıktır başlıklı yazısı son bir etken olmuştur.

Yazının en ilginç ve ibret verici ya. nı, TİP içinde oportünizmin varlığını tes. lim etmiş olması, bunu Aybar oportüniz. mi diye nitelendirmesi, daha düne kadar Aybar'ın bir dediğini iki etmiyen, tür. lü şaklabanlıkları onun etrafında takla atanları utanmadan, sosyalist olarak de. meye dilim varmıyor, adam diye yeni yöneticiler olarak öne sürmeye çabalyor. Bu satırları daktilo ederken, Tarzan filim. lerinde her vesileyle tarzanın başarıları. na alkış tutan zıp-zıp zıplayan maymun. ları görür gibi olmamak kabil değil.

Oysa, yalnız sol çevrelerin çoğunluğu değil, günlük basından etkilenen halk. oyunuz bile gayet haklı olarak TİP'teki oportünist yönetici kliği bir bütün olarak değerlendirmektedir. Aralarındaki sirtüş. melerin Seçim Kanunundaki değişiklik

sonucu, azalması muhtemel koltuk kav. gasından çıktığı ayan beyan olmuştur. Ant dergisi, Aybar oportünizminin orga. nı olarak çıkmaya başlarken, hiç olmazsa, Aybar'ın böylesine bayağı politikacılığı ayan beyan olmamıştı. Ama bugün Ant dergisi halkoyumuza bu bayağının bayağı. sı politikacıları sosyalist yöneticiler ola. rak öne sürmekle çok daha kısa ömür. lü bir bayağı politikacılığın organlığını yaptığıının, gönül isterki farkında olma. mış olsun. Aksi halde Doğan Özgüden gi. bi genç bir derginin bu bayağı politika. cılara organlık ede ede çifte kavrulmuş bir bayağılık örneği olarak harcanması kaçınılmaz olacaktır.

Sonra Aybar'ın güler yüzlü sosyaliz. minin, bu gün ona karşı çıkan oportünist kliikle birlikte öne sürüldüğü nasıl inkâr edilebilir. Ant kolleksiyonları ortadadır. Günlük basın ortadadır. Türk.Solu kollek. sionları ortadadır. Aybar'ı suçlayan di. ğer oportünist yöneticilerinin beyanları ortadadır. En önemlisi bu Aybar'a karşı olan oportünist kliğin bugünkü tutumu or. tadadır.

TİP oportünist yönetici kliğinin ayrı. lıktan önce, hep birlikte biz nasırlı elle. rin muhalefetini parlamentoya kanalize etmekte kararlıyız. Bize dua etsinler. Biz bu yoldan Panlamentoda dengeci bir rol oynamayacağız; sloganlarıyla sosyalizme gü. ler yüzlü bir nitelik kazandırma çabaları nasıl inkâr edilebilir? Aybar oportünizmi. ne karşı çıkan bugünkü oportünist kanatta bu tutumla ilgili en ufak bir değişiklik var mı ki?.. Ya da yakın zamana kaçar Aybar oportünizminin çığırkanlığını yapan Ant dergisinde bu konuda ne gibi bir değişme olmuştur ki, kendisini Aybar oportüniz. minden farklı bir biçimde ortaya atar?

Nasırlı ellerin muhalefetini parlamen. toya kanalize etmek dünyamızda ki tüm güler yüzlü sosyalist partilerin işçi sınıf. larına ihanette uyguladıkları müşterek bir yöntemdir. Oportünizmle siyasi irtica ara. sindaki muvazaa ancak böylesine bir yöntemin aracılığı ile kurulabilmektedir. Hele bizdeki gibi reaksiyoner partilerin parlamentodaki çoğunluğu rahatlıkla sağ. ladıkları bir ortamda, nasırlı ellerin mu. halefetini parlamentoya kanalize etmenin, sırf o muhalefeti boğmak anlamını taşıdı. ğı, apaçık meydana değil midir?

Sosyalist partinin Parlamenteoya tem. silci göndermesinde kuşkusuz büyük ya. rarlar vardır. Ağzı laf yapan güvenilir tem silcileri parti görüşlerini parlamentoda yansıtmada büyük yararlar vardır. Ama parlamenteoya temsilci göndermek başka, nasırlı ellerin muhalefetini parlamentoya kanalize etmek başka şeydir. Burada tutu. cu partilerin hiç bir zaman başarılı olamı. yacakları bir aldatmaca yatmaktadır. Bu aldatmaca nasırlı ellerin adını kullanan siyasi bir parti aracılığı ile gerçekleştiril. mek istenmektedir.

Oysa, Sosyalist parti, nasırlı ellerin

muhalefetini, onların mutlak çoğunlukta olduğu yerlere, üretimin yapıldığı, sömürü mekanizmasının en somut bir biçimde görüldüğü iş - yerlerine, nasırlı ellerin, yarı aç-yarı tok, çile doldurduğu semtlere kanalize etmekle yükümlüdür. Güler yüzlü sosyalizmin nasırlı ellerin bu kanalize edil mesi sorununda da bu günkü oportünist kliikle bir anlaşmazlığı yoktur. Tersine bu kanalize etme işinde en azından Aybar kadar günahkârdırlar. Ayrıca her iki oportünizmin de zaman zaman organlığı. nı yapma durumundaki Ant dergisi, her iki kliikle de, tam bir anlaşma içinde kal. mıştır.

Yine, dünyamızdaki gelmiş geçmiş bü. tün güler yüzlü sosyalist partilerin işçi sınıfına ihanette uyguladıkları yöntemler. den biri de parlamentoda nasırlı eller adı. na dengeci bir rol almaktadır. Aybar opor. tünizmine karşı çıkan oportünistlerimiz ve onların görüşlerini yansıtan Ant ve benzeri yayın organlarının bu konuda da farklı bir tutumlarına tanık olmuş deği. liz. Tersine şimdiye kadar olduğu gibi, son tahlilde statükonun devamına hizmet ama. cı güden, dengeci ihanetin batağında cı. vıyıp durmaktadırlar.

Devrimci eylemin emperyalizme özel. likle Amerikan emperyalizmine ve yerli işbirlikçilerine karşı küçümsenmeyecek ba. şarısı emperyalizmin yurdumuzda tebdil kıyafet at oynatmasını bir hayli önemli emperyalist boyunduruğun somut bir bi. çimde ortaya çıkmasında önemli bir et. ken olmuştur. Tam Bağımsız - Gerçek. ten Demokratik Türkiye sloganı yurt çapın. da etkili olmağa başlamıştır. Özgüden'in yazısından alçığımız izlenim böylesine bir gelişmeden memnun kalmadığı merke. zindedir. Ve Özgüden son tahlilde TİP içindeki oportünistlerin halen ortaklaşa benimsedikleri görüşü savunmaktadır.

Emperyalizmin boyunduruğundaki bir ülke sosyalizme geçişin nasıl gerçekleş. ceği sorunu yazarımızı belli ki uzun boylu ilgilendirmemektedir. Ama biz emperya. lizmin bu boyunduruğu yalnız başına de. ğil de yerli işbirlikçilerle tam bir ittifak içinde taktığını göz önünde tutarak, dev. rimci eylemin tutacağı yolun, ne olması sorununa bir kere daha değineceğiz.

Aralarında ufak tefek farklar olma. sına rağmen, oportünistlerimizin ortakla. şa savundukları görüş, son tahlilde, bu bo yundurukta dengeci bir rol alma biçimin. de ortaya çıkmaktadır. Onlar bu boyundu. ruğa - bir kısmı bunun lafını bile etmez onu yok farzeder - karşı olduklarını söy. lerler, hatta buna yazılarında bile yer ve rirler. Ama onlara göre bu boyunduruk, yine de ancak bu boyundurukta dengeci bir rol olmakla ortadan kalkabilir. Günün birinde, denge sosyalist partinin tarafına kayacak işbirlikçiler azınlıkta kalacak, gü. ler yüzlü sosyalizm emperyalizmi aynı gü. ler yüzlülükle yolcu edecektir. Kim ki bu (Devamı 13. syafada)

Öğretmenler haklarını almak için mücadeleye karar verdiler

Tahsisat yokluğundan ötürü öğretmenlerin maaşları ödenmemektedir. Bu yüzden yurdun çeşitli yerlerinde öğretmenler, işbirlikçi iktidarı protesto maksadıyla boykotlara başlamışlardır. TÖS İstanbul Şubesi, bu konuyla ilgili bir bildirisinde:

«Tahsisat yokluğundan dolayı İstanbul'da görevli binlerce öğretmen aylık alamaz duruma düşmüş, ancak malmüdürlerinin kişisel gayretleri ve bütün sorumlulukları üzerlerine alarak tahsisat olmadıkça halde ödeme yapmalarıyla aylıklarını alabilmişlerdir.

Halen Eyüp ilçesi öğretmenleri eğitim ödeneklerini ve çocuk zararlarını alamamışlardır. Çatalca ilçesi öğretmenleri de geç saatlere

kadar maaşlarını alamamışlar, ancak İstanbul'dan yapılan ak tarmayla kendilerine ödeme yapılabilmektedir.

Zeytinburnu, Bakırköy, Beyoğlu, Şişli, Eminönü; Gaziosmanpaşa; Kadıköy ve diğer ilçelerde tahsisatsız ödeme yapılmıştır.

Öğretmenlerin, önümüzdeki ay aylıklarını alamayacakları bazı yetkililerce kesinlikle belirtilmiştir.

Orta Öğretimde çalışan öğretmenlerin de Eylül'den bu yana ek ders ücretlerini alamayıp öğretmen ailesi içinde büyük huzursuzluk yaratmıştır.» denmiştir.

Ayrıca 3 Aralık Çarşamba günü TÖS İstanbul Şubesi Lokalinde düzenlenen forumda öğretmenler, Bayramdan sonra boykota gitmeğe karar vermişlerdir. Bu kararı İlk.Sen de desteklemiştir. İlk.Sen'in yayınlanan bildirisinde:

«Yaşama mücadelesindeki savımızın son cephesine gelmiş bulunmaktayız. Yıllardır değişmeyen kaderimizi kimsenin vesa-yetine bırakmadan direnmenin ve bu uğurda fillen savaş vermenin zamanı geldi.

İşverenin ANAYASA dışı tutum ve davranışları karşısında sendi. kalı olsun olmasın, bütün öğretmenlerin birleştiği tek bir nokta var: "Haklarımızı almak için demokratik ve Anayasa çizgisinde mücadelemize etkili bir şekilde devam edeceğiz.", demektedirler.

Öğretmen kitlesinin bu yönde ki duygularını değerlendirmek, gö-

rüş ve fikirlerini EYLEM'e dönüştürmek, sendikamızın kaçınılmaz görevleri arasındadır. Bu haklı, temel nedene dayalı olarak, Türk Öğretmenleri sabırlarının son sınırı çizgilerini aşıyorlar. Artık daha fazla tahammülümüzün kalmadığını kesinlikle ifade ederek BOYKOT'a gitmeyi öğretmen ve O'nun Ulusu yararına en çıkar yol görüyoruz.» denmektedir.

Ankara Merkez kongresini devrimciler kazandı

Tıp Ankara ili Merkez ilçe kongresi de, proleter devrimcilerin kesin zaferi ile sonuçlandı.

Altındağ ilçesindeki müthiş yenilgilerinden ve Çankaya kongresindeki derslerden sonra, oportünistler Merkez ilçeyi elden kaçırmamak için yoğun bir kulis çalışmasına girmişlerdi. Ancak proleter sosyalistlerin ideolojik üstünlüğü ve ilçe bünyesindeki bilinçli çalışmaları, kongrenin, oportünistlerin hezimetini sonuçlandırdı.

Oportünistler bu durum karşısında, Bizans entrikalarına başvurmaktan geri kalmadılar. İlçe yönetim kuruluna, «İl Başkanı Minnetullah Haydaroğlu» imzasıyla bir yazı gönderip kongrenin ertelendiğini bildirdiler. Ertelenme gerekçesi de gösterilmeyordu.

Tüzük açısından bu yazının hiçbir değer taşımadığını bilen, oportünistler, bir yandan da, yönetim kurulu toplantısı yapıp erteleme kararı almaya çalıştılar. Fakat sadece üç yönetim kurulu üyesinden imza almayı başardılar.

Kongrenin yapılacağı 30 Kasım 1969 pazar günü sabahı, il binasını elde bulundurup, kongre salonuna üyeleri almamayı denediler. Kongreyi yapmaya kararlı olan proleter sosyalistler, tam bir işçi-gençlik dayanışması içinde kongre salonuna doldular. Salona

ve il binasına giremeyen, «güya» il başkanlığı yapan Minnetullah Haydaroğlu ve hempaları oldu.

Proleter devrimcileri, kongrelerini devrimcilik ilkelerine uygun biçimde tamamladılar. Kongre Başkanı Ahmet Kaçmaz, üye Gültin Kaçmaz, devrimci gençlik liderlerinden Gün Zileli millî demokratik devrim ilkelerini dile getiren konuşmalar yaptıktan sonra, kongre kararı ile ihraç edilen üyelerden Süleyman Ege söz aldı. Ege, millî demokratik devrim şiarının geniş bir tanımını yaptıktan sonra, oportünistlerin tutumunu da dile getirdi.

Oylama sırasında, kongredeki tek tük oportünistlerin salonu sessizce terk ettikleri görüldü. Böylece, proleter Devrimci liste, oybirliği ile seçimleri aldı.

Yönetim Kurulu şöyledir: Metin Boyacı (Başkan), Gültin Kaçmaz (Sekreter), Mehmet Zehir (Sayman), Hüseyin Gümüş, Bekir Çiftçi, Bekir Güvenç, Adnan Ayaz...

Gecekondular halkının mücadele azmini kıramıyacaksınız

Seçim öncesinde durulan gecekondu işbirlikçi iktidar mücadelesi, seçimler geçince bütün hızıyla yeniden başlamıştır. İktidar seçimi öncesi bol vaatlerde bulunduğu gecekondu halkının başına evlerini yıkmak için büyük bir faaliyet için dedir. Sosyal meskenleri dahi asil sahiplerine veremeyen yöneticiler, bu defa karşılığında gittikçe artan bir hızla mücadele eden gecekondu halkını bulmuştur.

Evleri başlarına yıkılan gecekondu halkı, önce yıkıcılarla çatışmış, daha sonra sosyal meskenleri işgal ederek mücadeleden yılmıyacağını ispat etmiştir. Gecekonducular daha sonra bir yürüyüş yapmışlardır.

**Altındağ ilçesi
atanan il yönetim
kurulunu protesto etti**

TİP Altındağ ilçe yönetim kurulu, Ankara İline atanan yeni müteşebbis kurulunu protesto amacıyla bir bildiri yayınlamıştır. Genel Merkeze gönderilen bildiri şu şekilde denilmektedir:

„TİP'nin bu günkü duruma düşmesinde büyük payı olan, A. ren ve Aybar oportünizminin polisle ittifak kurarak yeni oyunlar düzenleme peşinde olduklarını görece kadar kafamız aydınlık ve bu oyunlara boyun eğmeyecek kadar da yüreğimiz pektir.

T.İ.P. Ankara İline atandığı söylenen ve bize ihanetleri açıkça bilinen kişileri, T.İ.P. Çankaya kongresinde de olduğu gibi ezcek güçteyiz. Amerikan emperyalizminden ve onun işbirlikçisi iktidardan icazet alarak Filipin tipi demokrasiyi tamamlayacak şekilde sosyalizm adına oynanan soyutluğu hiç bir zaman ciddiye almamak. Ve emperyalizmin hareketimiz içindeki kolu olan Aybar-A.

ren ihanetini bu yüzden affetmiyoruz.

Biz Altındağlı proleter devrimci olarak parti içi demokrasiyi, ihraç edilen devrimci kardeşlerimizin T.İ.P.'e geri alınmalarını, Parti içi eğitimi sonuna kadar savunduk, savunuyoruz da. Bütün iyi niyetimize rağmen, Amerikan emperyalizminden icazet alarak sosyalistlik oynamak hevesine kapılanlar bize kulak verme yürekliğini gösteremediler. Şuna inanıyoruz ki, Amerikan emperyalizminin yurdumuzdaki bütün askerî üsleri ve bir işgal ordusu tavrı ile topraklarımıza yerleşmiş olan bütün silâhlı askerleri kovulmadan, bütün ikili anlaşmalar yırtılıp birer paçavra gibi suratlarına çar-

pılmadan, Amerikan emperyalizminin işbirlikçi sermayesi, feodal kalıntılar ve bunların ortak iktidarı tasfiye edilmeden, hareketimiz içindeki hainler kadrosu ezilmeden, yurdumuzda sosyalizmin kurulmasına imkân yoktur.

Bizler, oportünizmin bir çok oyunlarını çok yakından tanıdık. Ankara İlinin atanma şeklini ve

Çankaya kongresi hakkındaki düşünceleri de bu bakımdan oportünizmin yeni bir oyunu olarak görmekteyiz.

Sizleri en son defa uyarırız.
T.İ.P. Altındağ İlçesi

Kadıköy kongresi

30 Kasım 1969 günü İstanbul'da TİP Kadıköy İlçesinin 7. Olağan Kongresi toplandı. Aybar, A. ren ve Küçükömer oportünizminin kolgezdığı bu ilçede, geçtiğimiz dönem hiçbir çalışmanın yapılmadığı, sosyal mücadeleye hiçbir katkıda bulunulmadığı, atanmış yönetim kurulunun faaliyet raporundan anlaşılıyordu.

İlk konuşmayı TİP Genel Başkanı M.A. Aslan yaptı ve Parti meseleleri hakkındaki görüşlerini açıkladı, partilileri birlik ve beraberliğe çağırdı.

Teklifler maddesinde, proleter devrimci ve tarafsız arkadaşların imzaladıkları bir önerge verildi. (Bu, Beyoğlu İlçe Kongresinin kabul ettiği önergenin aynısıydı. Parti birliğinin sağlanması ve partinin sosyal mücadeleye öncülük yapabilecek duruma gelmesi için tedbirler ihtiva eden bu

önerge, bütün namuslu partililerin ortak isteklerini yansıtmaktadır.) Bu çapta başka bir önerge olmadığı ve ifade edilen genel doğruları oportünistler kabul etmek istemedikleri için, önerge uzun uzun eleştirildi. Adnan Cemgil, „Sosyalist proleterler, diye hitap ettiği proleter devrimcilerine önergenin giriş kısmında gerici - parlamentarizm hakkındaki görüşün parti içinde ifade edilemeyeceğini ve tartışılmıyacağını, bu görüşte olanların Partiden ayrılmaları gerektiğini söyledi.

Delege Nurkalp Devrim, Adnan Cemgil'e cevabında, Türkiye'de feodal kalıntıların var olduğunu ve bunu M.A. Aslan'ın bile kabul ettiğini; proleter devrimcilerin bugünkü Filipin demokrasisini gerici - parlamentarizm olarak niteliklemeyle, parlamententer imkânlarla sırt çevirmediklerini ve parliamento dışı muhalefet (PDM) görüşünde olmadıklarını; Adnan Cemgil'in Aybarcı görüşleri savunmakta devam ettiğini; anlattı.

Delege Murat Sarıca da konuşmasında Partinin popülizme kaymış olduğunu ve önergenin doğru teşhisler koyduğunu, bunun için imzaladığını açıkladı.

Delege Turgan Arınır, dünyanın ve Türkiye'nin şartlarını, bilimsel sosyalizmin bu şartlara uygulanmasını (yani Millî - Demokratik Devrim stratejisini) ve TİP'in durumunu anlatan başarılı bir konuşma yaptı. Fakat proleter devrimlerin ve tarafsız arkadaşların bütün izahlarına rağmen, oportünistler direndiler ve önergenin şurasını burasını, kelimeleri ve deyimleri değiştirmeyi teklif ettiler (önergeyi tüm olarak reddetmeğe cesaret edemediler).

Sonunda önergenin belirli yerlerinde kelimeleri ve ibareleri değiştirmeye muvaffak oldular. Bu arada hayret verici görüşler savunuldu. Örneğin, başta Cemgil Yazoğlu olmak üzere, bazı delegeler, önergenin giriş kısmındaki Partinin gerici-parlamentar ve uzlaşıcı politikasının yanlışlığını ifade eden cümle yerine, partinin seçimle iktidara gelip seçimle iktidardan düşeceğini ifade eden bir cümle koymayı önerdiler. Emperyalizmin ülkemize empoze ettiği gerici-parlamentarizmle toz konulmayan oportünistler, bir kere daha emperyalizmin saflarımızdaki ajanları olduklarını ispat ettiler.

STALİN
Leninizmin İlkeleri
LENİN
Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi
POLİTZER
Felsefenin Temel İlkeleri
MARX-ENGELS
Gotha ve Erfurt
Programlarının Eleştirisi

SOL YAYINLARI; Sanayi Çarşısı Demir İşhanı No:51 ANKARA

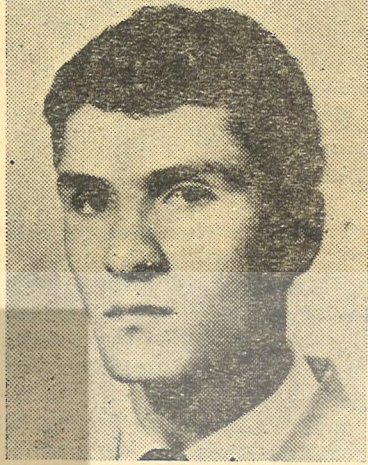
Gençlik Faşist baskılara

Çapa Yüksek Öğretmen okulu'nun da iki yıldır bir sindirme kampanyası sürdürülmektedir.

Buna rağmen devrimciler çoğalmakta ve güçlenmektedirler. Aşağıdaki olay bu sindirme kampanyasına eklenen son halkadır.

1 Aralık pazartesi günü saat 22 sıralarında okul kantinine bir tartışma sonucu ortamın kızışması üzerine şeriatçılar koltuklarından çıkardıkları sopalarla saldırıya geçtiler. O gün spor salonunda müsabakaya katılan MTTB'li judoculara güvenen gericiler, olaydan önce sürekli olarak devrimci öğrencilere sataşmışlardı. Gittikçe büyüyen kavga, yer yer saat 23 e adar sürdü. Her seferinde gericiler ellerinden alınan sopalarla püsürtüldüler. Bu arada yaralanan iki devrimci genç hastahaneye giderlerken yakalanıp polisler tarafından karakola götürüldüler. Saat 23 e doğru okulun ikinci kat koridorunda devrimcilerle gericiler yeniden karşı karşıya geldiler. Bu sırada okul kapısına 6 kasa toplum polisi gelmişti. Polis şefleri ve okul müdürü öğrencilerden dağılmalarını istediler. Devrimci gençler dağılmaya başladığı sırada toplum polisinden cesaret ve direktif alan gericiler yenden saldırıya geçtiler. Devrimci gençler onların fırlattığı taşları, şişeler kırıklarını geri atarak «Bağımsız Türkiye», sloganıyla gericileri paniğe uğrattılar. Tam bu sırada toplum polisinin copları çalışmaya ve devrimciler polis arabalarına doldurulmaya başlandı. Bu arada okul müdürünün «soldaki öğrencileri dışarı atın» sözünü unutan bazı acemi polisler tarafından 9-10 tane de ümmetçi götürüldü. Böylece ilk dayak faslından onlar da nasiplenmiş oldular. Daha sonra polis, bir yanlışlık olduğunu söyleyerek gericilerden özür diledi. Polisten kurtulan devrimci gençler okul bahçesinde toplanıp marşlar söylemeye ve «Bağımsız Türkiye» diye bağırmağa başladılar. Onlar bu tezahüratına, Yüksek Öğretmen okulunun kız öğrencileride katıldı. Kız öğrenciler sabaha adar polis aleyhinde tezahürata devam ettiler. Ve ellerine geçirdikleri tabakları cam parçalarını polisin ve ümmetçilerin üzerine yağdırdılar.

Beşiktaş karakoluna 46 kişi götürülmüştü. Bunların bir çoğu olaya katılmayan, yataklarından toparlanan birinci, ikinci sınıf öğrencileriydi. «Don gömlek ve pijamalarıyla getirilmişlerdi.

Şeriatçıların saldırısını defederken yaralanan İbrahim Özdemir

Polisler, karakolda, gericilere «ulan mademki sağcısınız, bu komünist piçlerini ne diye gebertmiyorsunuz da bize burada iş çıkartıyorsunuz», diyerek onların yapamadığı işi yapmaya çalışıyorlardı.

23 saat sonra Adliyeye götürülen gençler, gerekli evrakların eksikliğinden dolayı mahkemeye sevk edilmediler. İki devrimci genç, ikinci şubeye gönderildi, geri kalanlar ve ümmetçiler serbest bırakıldılar. Bu iki devrimci genç, anayasaya aykırı olarak, mahkeme huzuruna çıkarılmadan 44 saat poliste tutulacaklar ve dövüleceklerdi. Öte yandan serbest bırakılan devrimci öğrenciler uykusuz ve yorgun yataklarına yatmışlardı. İlk geceki olaydan beri okul polisin işgali altındaydı. Günden düzden hazırlanan plan gereğince saat 23.30 sıralarında 30-40 kişilik bir şeriatçi gurup 6-7 kişilik bir yatak odasını basarak devrimcilerden Hasan İnce, Haydar Baba, A. İhsan Karataş, Münir Coşkun, Ali Kurt, Kerim Yazlık ve Hasan Kul'u yaraladılar. Bu arada, devrimciler yardımı gelmesin diye, polis ve diğer yobazlar, öteki yatakhanelerin kapılarını tutuyorlardı.

Okul müdürü (eski öğretmen kıyma makinası) Ayhan Doğan gazetecilere olayı şöyle anlatıyordu: «Yaralanan öğrenciler bir yatakhaneye baskın yapmışlar ve kaçarken duvardan düşüp yaralanmışlardır.» Bu yazı yazıldığı sırada okul toplum polislerinin işgali altındaydı. Devrimci öğrenciler Vali'den toplum polisinin alınıp, okula asker gönderilmesini istemişlerdi. Vali Vefa Poyraz'a çekilen telgrafta şöyle denmiştir:

Vefa Poyraz
İstanbul Valisi

İSTANBUL

Okulumuzda çıkan olaylar sebebiyle okulumuza gönderilen Toplum Polisi görevinin kötüye kullanılarak şeriatçi öğrencilere arka çıkmakta ve daha kanlı olayların doğmasına sebep olmaktadır. Bu durumda Toplum Polislerinin okulumuz civarında ve içinde bulunması can emniyetimiz için bir tehlike teşkil etmektedir. Bin öğrencinin kaldığı Çapa Yüksek Öğretmen Okulunda, görevini kötüye kullanan Toplum Polisi yerine, askeri kuvvetlerin görev alması, bu durumda doğması kaçınılmaz olan hadiseleri önleyici olumlu bir karar olacaktır.

Bu saldırılar Yüksek Öğretmenin devrimci gençlerini yıldırma çabıdır, yıldırma çabıdır. Onlar her mücadeleden daha güçlü, daha bilinçli ve daha bilenmiş olarak çıkacaklardır.

Temel hak ve hürriyetlerin ve bu arada en önemlisi can emniyetinin teminatı ve koruyucusu olmak durumunda olan makamızın gereken ilgi ve hassasiyeti göstermesini diler, aksi halde gelişecek olayların sorumluluğunun önemini belirtiriz.

Saygılarımızla
Çapa Yüksek Öğretmen Okulu
Devrimci Öğrencileri adına
Yusuf Kayabaş,

Atatürk Lisesinde

Liseli Gençler

Faşistleri bozguna uğrattı

Atatürk lisesi öğrencileri, okul müdürü Veli Soysaldı'ya karşı protesto hareketine giriştiler. Protestonun sebebi Veli Soysaldı'nın öğrenciler üzerinde kurduğu baskı ve zulümdü. Müdür son olarak bir öğrencinin kolunu kırmış, bunun üzerine Atatürk Lisesi öğrencileri de boykot yapmağa karar vermişlerdi.

Boykot başlarken öğrenciler, müdürün kendilerine komandolar aracı ile baskı yaptığını ileri sürüyorlar, okuldan uzaklaştırılmasını istiyorlardı. Söyendiğine göre Veli Soysaldı, okul içinde faşist komandolar örgütlemekte ve yakasız bozkurt rozeti olmayanları odasına sokmamaktadır. Okul içinde faşist yayınlar düzenli olarak öğrencilere okutulmaktadır.

Öğrencilerin direnişi güçlü başla-

dı. İlk gün kahrolsun zalimler şeklinde bağırarak yürüdüler. DTCF bahçesine geldiler. Burada kısa konuşmalardan sonra dağıldılar. İkinci gün öğrenciler arasında faşist komandoların geleceği söylentileri dolaşmağa başladı. Toplum Polisi ve sivil polis okul etrafında sıkı tertibat almıştı. Lise öğrencilerine gözdağı verilmek istendi. Çevrede yakalanan DTCF öğrencileri sivil polisler tarafından nezarete alındılar. Bir kaç lise öğrencisi de döviz taşıdıkları için yakalandı. Sonunda faşist komandolar geldiler. Atatürk Liseliler yiğitçe dövüşerek komandoları iki kere püskürttüler. Faşistler daha sonra demir çubuklarla saldırdılar. Her

Necdet Dizman
— Polis nezaretinde 44 saat —

türlü baskıya karşı yılmadan direnen liseliler, komandoları bir kere daha püskürttüler ve kahrolsun faşistler, diye bağırarak yürüyüşe geçtiler. DTCF bahçesine gelen liseliler demokratik direnişlerini devam edecekleri üzerine antıktikten sonra dağıldılar.

Kulüplerde eğitim

çalışmaları başlıyor

Fikir Kulübü Eğitim Sekreterliğinin düzenlediği teorik eğitim seminerlerinin ilkinde Şevki Akşit konuştu. Konuşmasında doğa kanunlarına güzel örnekler vererek diyalektik giriş yapan Şevki Akşit, daha sonra proleter devrimciliği kavramına açıklık getirdi. Konuşmasını, anti emperyalist mücadelenin önemini belirterek bitirirken, arkadaşlar kendilerine birtakım sorular sordular. Daha sonra Akşit, teorik eğitimin belli bir seviyeye gelmesinden sonra

Yiğitçe direniyor!

bu soruların kendiliğinden açıklık kazanacağını, böylece devrimci ideolojiyi yıkmak isteyenlerin yalnız kalacaklarını belirtti. Aynırlırken arkadaşların ikinci toplantımıza hazırlıklı gelmelerini istedi.

Eskişehir Yüksek Öğretmen

Okulundan 5 öğrenci süresiz uzaklaştırıldı

Çapa Yüksek Öğretmen okulunda ve Ankara Atatürk Lisesinde öğrencileri faşist terörle sindirme çabaları başarısızlığı uğrarken

Eskişehir Yüksek Öğretmen Okulundan 10 Kasım'daki boykot'a önderlik ettikleri gerekçesiyle 5 öğrenci süresiz uzaklaştırılmışlardır.

Öğrencilerin okul içinde demokratik ortam yaratmak için giriştikleri boykot 1 gün sürmüştü, okul yöneticilerinin istekleri yerine getirme ve hiç bir öğrenciyi cezalandırmama vaadi, üzerine sona ermiştir. Ancak Boykotun sona ermesinden 9 gün sonra Olçay Göçmen, Beyazıt Kahraman, Mehmet Emin Kaya, Hüseyin Sağlam, ve Rıza adındaki öğrencilere süresiz uzaklaştırılma cezası verilmiştir. Bu olay, okuldaki huzursuzluğu arttırmıştır. Öğrenciler isteklerini yayınladıkları bir bildiri de şöyle açıklamışlardır:

İLK ÖĞRETMEN OKULLARINA BİLDİRİ

1 — Eğitim halka dönük olmalıdır.
a) Teorik değil, halka yarayan bilgiler öğretilmelidir.

b) — Eğitimde eşitlik olmalıdır. İmkânı olmayan köylü, işçi, me-mur ve fakir çocuklarına okuma sağlanmalıdır.

2 — Öğretmen okulu mezunları üniversitelere ve bütün yüksek okullara girebilmelidir.

3 — Bakanlıkça saptanan ders kitaplarının yetersiz oluşu, öğrencinin kendi parasıyla yardımcı kitap almaya zorlanması «PARASIZ YATILI» öğrenci sıfatına aykırıdır.

4 — Öğrencilerin ilgilendiği, okuduğu ya da izlediği çeşitli fikir yayınlarına engel olunması ve bu

yolda baskı yapılması düşünce özgürlüğüne uygun düşmemektedir.

5 — Öğrenci problemlerinin su yüzüne çıkabilmesi ve bunların çözümlenmesi için her ay FORUM yapılması zorunludur.

6 — Okula yardım olarak gönderilen yiyecek maddelerine değer verilmeli, dayakla eğitime topluluk karşısında cezaya son verilmelidir.

8 — Öğretmen okulların disiplin yönetmeliği, öğrencilerin yararına değiştirilmelidir; Müdürlerin keyfi olarak kullandığı 10. madde öncelikle kaldırılmalıdır.

9 — Yemek, elbise, sosyal yaşantı, medeni insana yaraşır şekilde düzenlenmelidir.

10 — Öğrenciler mesleki ve sosyal bakımlardan yetiştirilmelidir.

a — Ders araçları arttırılmalı, modernleştirilmeli.

b — Şehre uzak olan öğretmenler okullarında, öğrenciler sık sık şehre getirilmeli.

c — Faydalı film ve tiyatro eserleri gösterilmelidir.

ç — Yurt gezilerine önem verilmeli.

e — Diğer okullarla her türlü ilişkiler arttırılmalı.

f — Kitaplıklar düzenlenmeli, yeni eserler konmalı.

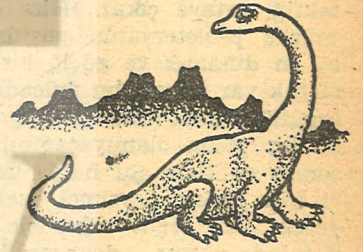
11 — Öğrencilerin sağlıklarına yeteri kadar önemsenmeli ve her okulda bir doktor olmalıdır.

12 — Yıllar önce saptanan, günlük öğrenci istirahakı, günümüz koşullarına göre ayarlanmalı, öğrenciler aç bırakılmamalıdır.

13 — Yatakhanelerde ısıtma ter-tibatı bulunmalıdır.

14 — Haberleşme özgürlüğü kısıtlanmamalı, öğrenci mektupları açılmamalıdır.

15 — Çeşitli öğretmen okullarında (Çorum, Artvin, Yunussemre, Trabzon) son zamanlarda oldukça artan huzursuzluk bojkotlara sebebiyet vermiştir. Bu da yukarıda sa-

yanlı problemlerin doğruluğunu ve önem derecesini ispatlayıcı bir niteliktedir.

... VE ANCAK BU İSTEKLER GÖZ ÖNÜNE ALINDIKTAN SONRA ÖĞRETMEN ADAYLARINDAN VE DE ÖĞRETMENLERDEN «MUCİZELER» BEKLENMELİDİR...

Polisler de iktidarın zulmüne karşı çıkıyor

Geçtiğimiz hafta içinde çok yoğun öğrenci direnişlerinin arasında, polis enstitülülerinin boykotunu da gördük. Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin, halkımız üzerinde yürüttüğü yıldırma politikasında polisi maşa olarak kullanmak isteği karşısında, polis teşkilâtının memnuniyetsizliği ilk olarak enstitüde patlak verdi. Altıyüz kadar enstitü öğrencisi polis haysiyet kırıcı şartlar altında gerici iktidarın milis kuvveti şeklinde kullanılmasını protesto için kararlı bir boykot başlattılar. Direnişin sadece ilk iki gününde polislerden sekizyüz destek telgrafı gelmesi, hareketin geniş çapta bütün emniyet teşkilâtı altındaki demelerinin özlemlerini yansıttığını gösteriyordu.

Boykotun kamu oyunca des-

tekleme, işbirlikçi çevrelerde büyük telaş yarattı. Enstitü derhal tatil edildi. Meclise disiplin ve ceza teklifleri geldi. Altıyüz öğrencinin hepsinin bir den okuldan atılması bile düşünüyordu. İşbirlikçilerin korkusu büyüktü. Ayaklarını bastıkları taşlardan biri oynamıştı.

Korkmakta haklıydılar. Bugüne kadar ne zaman başları sıkışsa polis ellerindeydi. İşçiler grev yapıyor. Yetiş polis! Öğrenciler boykot yapıyor. Yetiş polis! Herkes biliyor ki, nerede bir patronun başı sıkışmışsa, polis grev kırıcısı olarak oradadır. Nerede millici güçlerin bir direnişi varsa, orada polis hazır. Kanuni yürüyüş yapanlara karşı, kanunsuz saldırganlarla beraberdir. Öğrenci yurtlarına baskın ya-

pan zorba kuvvetlerin yanında; yaralı öğrencileri nezarete almak için. Polis, «Özel İş»ta öğrencilere kurşun yağdıranların, yol ortasında güpegündüz Taylan Özgür'ü vurduranların baskısı altındadır. Kısaca, altıyüz lira maaşla kıt kanaat geçinen polis, işçiye, köylüye, «tam bağımsızlık ve gerçek demorasi» isteyen bütün halkımıza düşman; dışarı bağırlı bir avuç sömürücünün emrinde olsun istenmektedir.

Bu durum, halk içinde gittikçe artan bir nefret ve polisler arasında da geniş bir memnuniyetsizlik yaratmıştır. Bu memnuniyetsizlik, partizanca baskılar ve tayin cezalarıyla ancak bu güne kadar bastırılabilmiştir. İşbirlikçilerin korkusu bu yüzdendir.

emperyalizm ve yerli işbirlikçilerine karşı mücadeleyi en güçlü verebilmek için

Günümüzde devrimcinin en önemli silahlarından biri şüphesiz ki devrimci teoridir. Devrimci teorinin en önemli kesimini meydana getiren tarihi materyalizm bize, toplumların tarih içinde gelişmesinin belirli kanuniyetler dahilinde ve insan iradesinden bağımsız olduğunu öğretir. Ancak buradaki «bağımsız» kelimesi toplumların gelişmesine insanların hiçbir katkıda bulunamayacağı, gelişmenin insanların dışında olduğu anlamına alınmaz. Devrimci teorinin kurucularının da gayet iyi belirttikleri gibi kanuniyetlerin bilinmesi kişiyi eylemli kılar. Her hangi bir gelişim sürecinde insanın bilinçli katılışı gelişim sürecini hızlandırabilir veya yavaşlatabilir. İşte devrimcinin görevi bu durumun bilinçine varıldıktan sonra somut olarak ortaya çıkar; — İçinde yaşamakta olduğu toplumun, tarihi gelişim sürecinde hangi aşamada olduğunu tespit etmek ve son tahlilde çaima daha ileriye, daha mükemmele doğru gelişmekte olan toplumun bir sonraki aşamaya evrimlemesini hızlandırmak amacıyla eyleme geçmek.

Devrimci teorinin bize öğrettiği bir gerçek de, ilkel komünal toplumdaki çıkıştan bu yana, insanlık tarihinin sınıf mücadelesi tarihi olduğudur. Toplumların ileri doğru evrimleşmesinin motoru sınıflar mücadelesidir. Şu halde devrimci mücadele bizzatlığı sınıflar arası mücadele içinde, bu mücadelenin bir bölümü olarak gerçekleşebilir.

Sınıflar çok sayıda insanlardan meydana geldiğine göre sınıflar arası mücadelenin, başarılı olması için tek kişiler tarafından değil, örgütlü olarak verilmesi gerektiği ortaya çıkar. Hele günümüzde proleteryanın en devrimci, en dinamik ve güçlü bir sınıf olarak var olması bu mücadelenin örgütlü olarak verilmesinden başka bir yolun olmayacağını en somut delildir. Şu halde devrimci kişi yerine devrimci örgüt diyerek —ki, örgüt mücadele süreci içinde oluşur— devrimci bu örgütün ilk görevini şöyle tanımlıyabiliriz :

Bilimsel sosyalizmi dünya ve memleket şartlarına uyguluyarak, kendi toplumunun önündeki devrim aşamasını, yani devrimci stratejiyi ve buna bağlı taktikleri tespit etmek.

Memleketimiz emperyalizmin askeri, ekonomik, siyasal ve kültürel hakimiyeti altında olan,

prekapitalist kalıntıların bilhassa üst yapıda oldukça güçlü bir şekilde etkinliğini sürdürdüğü bir memlekettir. Böyle bir toplumda, temel çelişinin emperyalizmin güdümündeki mülkiyet ilişkileriyle bu mülkiyet ilişkilerinin mevcudiyeti sebebiyle yeterince gelişmeyen üretim güçleri arasındaki çelişisi olduğu günümüzde açıkça bilinen bir husustur. Bu temel çelişinin çözümlenmesinin yani emperyalizmin güdümündeki mülkiyet ilişkilerinin kaldırılmasının, o toplumda gerçekleştirilecek ilk devrimci aşama olduğu aşikardır.

Mevcut mülkiyet ilişkilerinin sürmesi bu mülkiyet ilişkilerinden yana olma sınıfları iktidarı ellerinde tutmalarıyla mümkün olmaktadır. Şu halde temel çelişinin çözümlenmesi için verilecek mücadele bir iktidar mücadelesi, iktidarda bulunan sınıfların iktidardan uzaklaştırılması mücadelesi olacaktır.

Memleketimizde emperyalizmin güdümündeki mülkiyet ilişkilerinin sürmesinden yana olan sınıflar hangileridir :

1. Milletlerarası finans kapitalin Türkiye mümessili işbirlikçi burjuvazi

2. Büyük toprak sahipleri, toprak ağaları, ve tefeci v.b. gibi kapitalizm öncesi artıkları.

Mücadele, emperyalizme sırtını dayamış olan bu sınıf ve zümrelere ve günümüzde genellikle Amerikan emperyalizmi olarak sahneye çıkan emperyalizme karşı verilecektir.

Bu mücadeleyi verecek olan ve üretim güçlerinin yeterince gelişmemesinden zarar gören sınıf ve tabakalar hangileridir?

1. Sanayi ve tarım proleteryası

2. Küçük burjuvazi :

2.1. Başta topraksızlar ve az topraklılar olmak üzere köylüler

2.2. Küçük burjuvazisinin, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin mevcudiyetinden zarar gören diğer kesimleri.

2.2.1.. Esnaf, zanaatkar ve serbest meslek erbabı

2.2.2.. Bağımsızlık ilkeleriyle yetmiş sivil asker bürokrat tabakası.

(Not : Mücadeleyi verecek olan bu sınıf ve tabakalar içinde köylüler dışında kalan küçük burjuvazinin durumu bugün memleketimizde en çok tartışılan konulardan biri, belki de stratejinin tayin edilmesi meselesinde en önemli mesele olmaktadır. Bunlar içinde bağımsızlık ideali sıkı sıkı-

ya bağlı olan sivil—asker bürokrat tabakayı emperyalizme karşı olan cepheye kabul etmemek, dışarıda bırakmak şüphesiz ki bölücülük olur. Küçük burjuvazinin diğer kesimlerinin bugünkü tutum ve mücadele sürecinin gelişmesiyle birlikte her an yenilenmekte olan toplumsal güç dengesi karşısında bu tutumlarında meydana gelecek değişiklikler, bu konuda yapılacak araştırmalar ve bu kesimler içinde yapılacak devrimci eylem ve çalışmalar ile daha çok aydınlağa çıkacaktır. Ayrıca anti-emperyalist mücadelenin üç sınıfın güç birliği ile verilmesi gerektiği teorik bir gerçektir. Ne var ki memleketimizde proleterya ve küçük burjuvazinin güçbirliği yapması gereken önemde, işbirlikçi sınıflardan bağımsız bir milli burjuvazinin henüz mevcut olduğunu kabul etmek oldukça zordur.

Emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı verilecek mücadele nasıl yürütülecektir?

Sınıflar arası mücadelenin bir örgütlenme meselesi olduğunu yukarıda belirtmiştik. Bu mücadeleyi tek bir sınıfın vermesi söz konusu olsa mesele nisbeten kolaylaşacaktı: Bu sınıf kendi bağımsız örgütü vasıtasıyla mücadelesini yürütür. Oysa, yukarıda verilen sınıflar tahlilinden de anlaşılacağı gibi bu gün memleketimizde, emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı olan mücadelede devrimci cepheyi meydana getiren sınıf ve tabakaların sayısı birden fazladır.

Şu halde devrimci mücadeleyi verecek bir güç birliği örgütlenmesine ihtiyaç vardır. Mücadelemin yolundan sapmadan sonuna kadar güçlü bir şekilde verilebilmesi için bu örgütlenmenin, emperyalizme karşı olan sınıf ve tabakaların kendi bağımsız sınıf örgütleriyle temsil edildikleri bir ittifak içinde gerçekleştirilmesi şarttır.

Günümüzde, emperyalizme karşı yürütülen mücadelenin proleteryanın öncülüğünde verilmediği taktirde, sonucun genellikle başarısız olmadığı, yani emperyalizmin bir daha geri dönmemesi, ne kovulup mlil demokratik devrimin sosyalist devrimle tamamlanmasının hiç bir garantisinin olmadığı gerek teori gerek pratik tarafından açıkça ortaya konmuş bir gerçektir. Proleteryanın öncülüğü, proleteryanın örgütse, ideolojik ve siyasal bağımsızlığı temel üzerine kurulmuş sınıf ör-

gütünün var olması ve bu örgütlenmenin mücadelesinde fiilen öncülü bilincinde olması ile mümkün olur. Çeşitli örgüt, bilimsel sosyalizmi bir devrimci eylem klavuzu edinmiş, bulunmayacak letaryanın en bilinçli en sağlam — Emperyalizmin bünyesine toplamış bir sınıf ve kendi içinden çıkabilecek her şeyi kazanabilecek küçük burjuva sınıflarını içine alabilecek ölçüde proleterya tabanına oturmuş bir parti emperyalizmdir. Bu partinin yakın geçmişte olduğu ve günümüzde emperyalizme karşı mücadele vermiş veya vermedisiplinli çözümler olan memleketlerin proleterya sosyalist partilerinde olduğu gibi iki program olacaktır :

1. Asgari program : Anti-emperyalist mücadelede güç birliği yapacak diğer sınıf ve tabakalarla birlikte, emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı verilecek mücadele sonunda gerçekleştirilecek olan Milli Demokratik Devrim

2 — Azami program: Asgari programın esas olarak gerçekleştirilmesinden sonra yoksul köylülerle birlikte yapılacak olan sosyalist devrim.

Bu iki devrim aşamasının birini, o toplumun içinde bulunduğu şartlar açısından birbirinden farklı nitelikte farklı olan iki ayrı mücadele çelişiminin çözümüne tekabül edenler. Birincisi esasta başarılanmadan ikincisine geçilemez, bu iki devrim aşaması bir arada gerçekleştirilemez. Aksi halde anti-emperyalist mücadeleyi verecek olan sınıf ve tabakaların güçbirliği önlenmiş olur. Proleteryanın her iki devrim aşamasındaki müttefikleri farklıdır. Emperyalizme karşı mücadele etmesi tabii olan bazı sınıf ve tabakaların aynı zamanda sosyalist devrimin gerçekleştirilmesi için mücadele vermeleri sınıf hedefleri bakımından imkânsızdır. Proleteryanın asgari programı bu sınıfların azami programıdır. Dahil öteye gidemezler. Proleteryanın azami programı olan sosyalist sadece ve sadece işçi sınıfının sınıf hedefidir.

Öte yandan proleterya bizzatlığı sınıf olarak nihai amacının sosyalizmi kurmak olduğunu mutlak bilecektir ve ayrıca bilecektir ki emperyalizmin hegemonyası altındaki sömürge ve yarı sömürge ülkelerde sosyalizmi kurmanın yegane mümkün olan yolu Milli Demokratik devrim aşamasından geçmektedir. Ve sosyalistlerimizin de bilmesi gereken bir hususu da nemle hatırlatalım: Proleterya nihai amacının, azami programının yani sosyalizmi gerçekleştirme-

örgütün bilincine gelmemişse veya bu bilincin onda yerleştirilmesi gerekir. Bu gerçekleştirilmemişse etkili ve sürekli bir devrimci mücadeleye asla ka-
ş, pro-
saglam
miş ve
ner çe-
ni te-
etarya
ti ola-
çmişte
e karşı
etarya
prog-

emper-
ti ya-
caıları
erli
k mü-
rilecek
yrim.
Asgari
çekleş-
yülüler
sosya-

her
tundu-
inden
rı te-
kabül
aşarıl-
bu
a ger-
anti-
recek
güç
letar-
nasın-
Em-
etme-
baka-
dev-
n de-
edef-
Pro-
ou si-
Daha
yanın
alizm
n si-

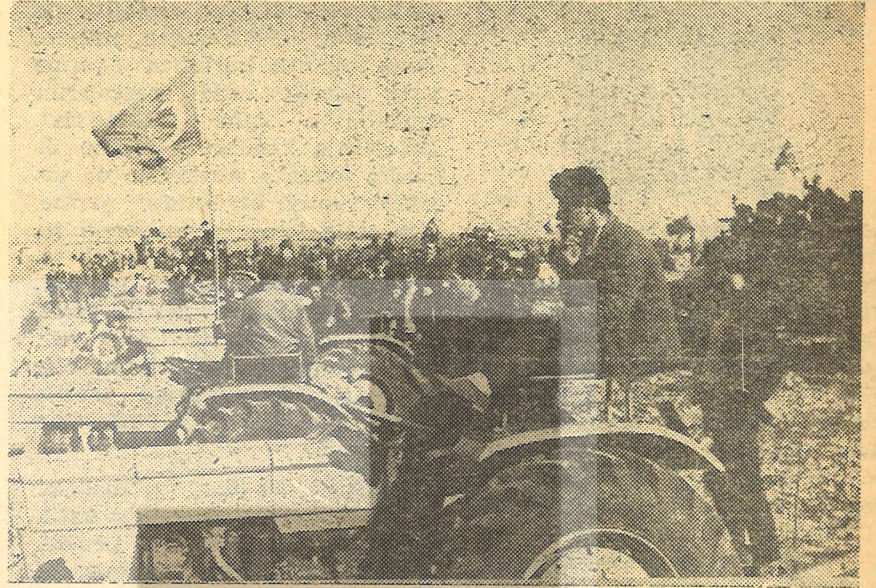
zalihi
sos-
utla-
ecek-
mon-
rı sö-
urma
Mil-
ndan
nizin
su o-
a ni-
mını
nnek

gelişen durum içinde şartların ta-
yin edeceği bir husustur.

İşte bu noktada «Halkımıza kendi kurtuluşunun ancak kendi eliyle yani kendisinin iktidara geçmesiyle mümkün olacağını anlatıyoruz. Bir türlü anlıyamıyor. Var-
sın olsun, biz anlatmaya devam edeceğiz. Ta ki aklı yatana kadar» (Aybar), ya da «Önümüzdeki devrim aşaması Sosyalist devrimdir», «Antiemperyalist mücadele ve antikapitalist mücadele birliktedir» «Sosyalist devrim, işçi sınıfının müttefikleriyle

Çelik Halat işçilerinin mücadelesi devrimci pratiğimizi geliştirmiştir.

Değirmenköylülerin mücadelesi, proleter sosyalizminin, oportünizm karşı ideolojik mücadelesinin maddi dayanağı olmuştur.

rek izlenmesi gerekse yaratılması ve sonunda köylülerin kendi bağımsız sınıf örgütlerinin kurulup geliştirilebilmesi için elde iyi örgütlenmiş, eğitilmiş disiplinli bir bağımsız proleter örgütün bulunması gerektiği, başta konulan teorik temel tabii sonucu olarak akla bile getirilmemektedir.

Ve böylece emperyalizmin istediği gerçekleşmekte, sosyalistlerin tesirsiz kalmaları, halk kitleleriyle ilişkilerinin «Anlatma»nın ötesine geçmemesi temin edilmektedir. İşte sözle anlatmaya kaldıktan sonra emperyalizm ve yerli işbirlikçiler buna çoktan razıdır ve gayet iyi bilmekte. Dirler ki her dört yılda bir sandıktan kendilerinin çıkması garantidir.

Öte yandan Emek grubunun teorik tesbitinin de aynı sonucu verdiği yani eylemsizliği ve pasifizme götürdüğünü kolaylıkla gözler önüne serilebilir.

Emek gurubunun birlikte verileceğini savunduğu anti emperyalist mücadelenin ve «anti kapitalist» mücadelesinin, her ikisi de gayet iyi biliyoruz ki bir örgütlenme meselesidir. Yani emperyalizm ve yerli işbirlikçilerine karşı mücadele verecek olan sınıfların «anti emperyalist» ve «anti kapitalist», Sosyalist şarlar etrafında örgütlenmeleri gerekir. Emek gurubunun önerilerinin bir an için doğru olduğunu kabul edersek bu örgütlenmenin gerçekleşmesi için iki farklı yolun mümkün olduğunu farzedebiliriz:

1. Ya, emperyalizme karşı mü-

birlikte iktidarın sınıf muhtevassını değiştirmek üzere yönetime el koymasındır» (EMEK fraksiyonu) diyenlerin gerçekleri doğru değerlendirmedikleri, bu söylenenlerin pratiğe uygulanmasıyla açıkça ortaya çıkmaktadır. Daha da kötüsü, bu görüşlerin getirdiği ve getireceği eylem biçimlerinin emperyalizmin de cevaz verebileceği cinsten olmalarıdır. Gerçekten parti yönetimini elinde bulunduran Aybar hizbinin yegane hedefi seçimler olduğundan, buna uygun olarak belli başlı eylem tarzı da fırsat buldukça oy deposu olan köylere gidilip köylülere «kendileri suyun başına geçip suyun akışını kendilerine döndürmedikçe», yani kendileri iktidara gelmedikçe kurtuluşlarının imkânsız olduğunun anlatılması olmaktadır ve köylü kendi iktidarını anlamadığı zaman, bunun tarihi şartlanmanın tabii sonucu olduğu, ama yine de en başta gelen görevin bu iktidar meselesinin anlaşılana kadar bıkmadan usanmadan anlatılması olduğunda ısrar edilmektedir. Köylünün kendi iktidarının söz konusu olabilmesi için kendi toplu sınıf gücünün farkına varması gerektiği, bu bilincin de ancak köylü hareketleri içinde oluşabileceği, o halde köylüleri antiemperyalist mücadeleye kazanmanın biricik yolunun köylünün hareketlenmesinden geçtiği, bu hareketlerin ge-

cadele verecek sınıf ve tabakaların aynı örgütün saflarında antiemperyalist ve sosyalist şarlar etrafında ve bu şarların biçimlen-
dirdiği bir programı esas alarak örgütlenmeleri gerekir ki, bu durumda proletaryanın yanısıra örgüte dahil olacak olan ve halkımızın büyük çoğunluğunu meydana getiren küçük burjuvazinin partinin yönetiminde hakimiyetinin ve dolayısıyla küçük burjuvazinin şu veya bu kesiminin kendisine has ideolojik sapmasının önlenmesi imkânsız hale gelir. (TİP'in bu günkü durumu ve Aybar kliğinin yönetimi bu duruma açık bir misal teşkil eder. Ortaya çıkan bir küçük burjuva sosyalizmidir. Hem antiemperyalist mücadele ile sosyalist mücadele birlikte verilir denip hem de sınıf olarak sosyalizmle uzak yakın ilişkisi olmayan küçük burjuvazinin değişik kesimlerinin aynı örgüt içinde ve taraflarından temsil edilmesi, sosyalizmi olduğundan farklı göstermeyi yani son tahlilde bilimsel sosyalizmden sapmayı gerektirir. (Toprak reformunun veya işbirlikçi burjuvazinin sömür alanlarının millileştirilmesinin sosyalizm olduğu kanaatinin verilmesi vb. gibi) partinin yönetimini küçük burjuvazinin şu veya bu eğilimini temsil eden oportünist kliklerin ele geçirmesi kaçınılmaz olur. Günümüzde bütün devrimci hareketler için eylem kılavuzu olması gereken, o olmadığı takdirde sağlıklı bir adım bile atılması imkânsız olan bilimsel (Lütfen sayfayı çeviriniz)

sosyalizm, bir kenara bırakılır. Pasifizmden maceracılığa kadar sağ ve sol sapmaların her çeşidi hergün boy gösterir.

Sonuç: emperyalizm ve yerli işbirlikçileri bu durumdan memnundurlar.

2. Ya da antiemperyalist ve anti kapitalist, mücadeleyi proletaryanın kendi bağımsız sınıf örgütü yürütür. Bu örgüt proletaryanın en bilinçli ve değerli unsurlarını barındıran öncü müfreze olup bilimsel sosyalizmi kendine eyllm kılavuzu kabul eder. Fro

letaryaya önümüzdeki devrimci aşamanın sosyalist devrim oldu. Bu bilincini verir. Ancak emperyalizme karşı mücadeleyi ve sosyalist devrimi proletaryanın tek başına gerçekleştiremeyeceğini iyi bilen bu öncü müfreze emperyalizme karşı olan diğer sınıf ve tabakalar arasında da çalışması gerektiğini gayet iyi tesbit ettiğinden bu sınıf ve tabakalar ile ilişki kurar ve onlara der ki:

— Durumunuzdan şikâyetçi olduğunuzu biliyorum. Siz de açıkça görüyorsunuz ki bu başımıza gelenlerin başlıca sorumlusu emperyalizm ve yerli işbirlikçileridir. Benim de ensemde boza pişirenler bu çağ dışı sömürücülerdir. Gelin bana, benim sınıfıma yani proletaryaya yardım edin. Hep birlik olalım, gücümüzü artıralım. Bunlara karşı mücadelemizi verip emperyalizmi kovalım. Yerli işbirlikçilerin de iktidarına son verelim. Sizin de açıkça gördüğünüz gibi bu mücadele, son tahlilde bir iktidar, yani devleti ele geçirme meselesidir. Ben proletaryanın örgütü olarak diyorum ki, gelin benim iktidara geçmeme yani sosyalist bir devrim yapmaya yardım edin. Ben iktidara geçsem bu hepimizin faydasına olacaktır. Sosyalizmi hemen getireceğimden korkuyorsanız, bu en dişeniz yersizdir. Ben sosyalist üretim ilişkilerini sadece proletaryanın hakim olduğu ekonomi kesimlerinde gerçekleştireceğim. Yoksa küçük burjuva mülkiyetine ve hatta millî nitelikte olan burjuva mülkiyetine asla dokunmayacağım.

Emek grubunun savunduğu ve üsün körü bir bakışla akla yakın gelen bu ikinci biçimin de pratikte neden işlemeceğini göstereyim:

— Bir kere, emperyalizme karşı olan diğer sınıf ve tabakalar bir toplumun bütünü içinde yer alırlar ve proletaryanın öncü müfrezesiyle olduğu kadar hatta daha fazla hakim sınıflarla ve onların çeşitli örgütleriyle de, temas halinde olurlar. Ve bunca yıllık tecrübe onlara göstermişti ki kendi sınıf veya tabakaları dışın-

daki hakim sınıf ve tabakalardan veya bunların örgütlerinden gelen teklifleri ne zaman destekle. Çiyseler sonu hüsrân olmuştur. Dolayısıyla kendilerinin de sınıf olarak, ya da daha doğru den. diğinde kendi bağımsız sınıf örgütlerinin bizatihi katılmadığı bir harekete güven duymaları ve dolayısıyla tesirli bir şekilde katılmaları son derece zor olacaktır.

İkinci olarak, büyük çoğunluğu küçük burjuvazinin kesimlerini temsil eden bu tabakalar küçük burjuvazinin bireyci ideolojisi ile şartlanmış oldukları için, sınıf olarak topluca kurtulma yerine birey olarak kendi parçalarını kurtarmaya daha yatkındırlar. Dolayısıyla kendisinin örgütü ile katılıp sonunda kendisinin de söz sahibi olacağı bir iktidar yerine, kendisinin temsil edilmiyeceği fakat kendisine de istediklerini ve receğini vaaden sosyalist bir iktidarın kurulmasını destekleyecek yerde, mevcut işbirlikçi iktidardan birey olarak, ailesi olarak, hatta köy topluluğu olarak çöplenecek çok daha mümkün görmektedir.

Üçüncüsü, bu sınıf ve tabakaların örgütlü olarak harekete katılmaları mümkün olmaz. Denebilir ki proletaryanın bağımsız örgütü, emperyalizme karşı olan sınıf ve tabakaların bu çeşitten hareketlerini üzerine alacaktır. Bu iki bakımdan hem gerçekçi değil-

dir hem de istenilen ölçüde tesirli olmaz. Emperyalizme karşı mücadele verecek sınıf ve tabakaların eylem içinde güçlerinin ne olduğunu sinayıp buna inanmaları gerekir. Bir yerde bir halk hareketi, diyelim köylülerin bir protesto hareketi oldu. Proleter bağımsız örgütün hemen olay yerine yetişip hareketi oragnize edip istenilen yöne sevk etmesi mümkündür. Ancak hareketin sağlıklı olarak sürebilmesi için. Hareketin başlamasından kısa süre sonra bir örgütlenmeye gidilmesi. 2. Bu örgütün hareketin içinde çıkmış köylü liderleriyle oluşturulması elzemdir. Aksi halde, yani sadece proletaryanın bağımsız örgütün temsilcilerinin yani kendi sınıfından olmayan kişilerin yönetiminde olan bir hare-

ket, hem istenildiği kadar etkili olmaz hem de ömrü bu kişilerin hareket içinde buldukları süre ile kasıtlı olur.

Bu açılmadan şu yanıtıcı yarıya varmamak gerekir: «Proletaryanın bağımsız örgütü emperyalizme karşı mücadele veren diğer sınıf ve tabakalara gitmeli, asla onların işlerine karışmamalıdır.» Zaten diyalektik olarak imkânsız olan böyle bir yorumu hemen reddederiz. Çünkü:

Günümüzde emperyalizmin boyunduruğu altındaki memleketlerde emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı, mücadele, proletaryanın öncülüğünde bütün antiemperyalist sınıf ve tabakaların güçbirliği yaptıkları millî cephe tarafından verilmektedir ve bu memleketimizde de farklı olmaya caktır. Ancak bu mücadelenin verilebilmesi için güç birliği yapan cephenin örgütlenmesi gerekir. Yukarıdan beri gelen açıklamalarımızda anlaşılacağı gibi emperyalizme karşı millî cephe örgütlenmesi, söz konusu sınıf ve tabakaların kendi bağımsız sınıf örgütlerinin varlığını gerektirir. Oysa bugün mevcut, sınıf ve tabaka örgütlerinin hiç birisi, TIP'de dahil, bu nitelikte değildir. O halde bugün sosyalistlere düşen görev antiemperyalist mücadele içinde birbirini tamamlayacak şekilde başlıca iki yönlüdür:

1. Proletaryanın bağımsız sınıf örgütünün kurulması için mücadele vermek. Bu mücadele fasist engelleri kaldırmak için hakim sınıflara karşı ve varlığını ve gücünü kabul ettirmek için millî cepheyi meydana getiren diğer sınıf ve tabakalar içinde olduğu kadar, örgütün kadrolarını oluşturacak militanların kazanılması ve yetiştirilmesi içinde oportünizme karşı, sosyalist hareket içinde yani içe dönük olacaktır. Ve bu gün için TIP'in bu yönde geliştirilmesi ilk hedef olmalıdır.

2. Proletarya dışındaki, emperyalizme karşı sınıf ve tabaka-

ların kendi bağımsız sınıf örgütlerinin kurulup yaşatılması için gerekli mücadeleyi vermek. TIP'in Proletaryanın bağımsız örgütüne haline getirilmesi için mücadele verilirken emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı diğer sınıf ve tabakalardan gelen hareketler de gözden kaçırılmamalı, hatta eldeki imkânlar nisbetinde böyle hareketlerin yaratılmasına çalışılmalıdır. TIP'in ismine yarasır bir nitelikte kavuşturulmasından sonra çok daha disiplinli ola-

rak ele alınabilecek bu eylemlere katılmak ve üstlerine düşen bilinclendirme ve kendi örgütleri için mücadele şevkini vermek bu gün de sosyalistlerin başta gelen görevlerinden biridir.

Ve emperyalizme karşı mücadele veren sınıf ve tabakaların kendi bağımsız sınıf örgütleri kurulduktan sonra şüphesiz ki en önemli görev yine proletaryanın bağımsız örgütüne düşecektir.

Öncülük görevi, yani bir yandan devrimin öz gücünü meydana getiren proletaryanın devrimci ey-

lemleri içinde kendi için sınıf halinde gelip antiemperyalist mücadelede öncü olduğunun fiilen gerçekleştirilmesi, diğer yandan da öbür bağımsız sınıf örgütleri ile çok yakın ilişkiler kurulup, örgütlerin, temsil ettikleri sınıfların hakiki örgütleri olarak kalmalarının ve antiemperyalist mücadeleye şevli olarak katılmalarının sağlanması görevi.

"G
de

TIP yö
tevasında
son Gen
lantısında
içinde,
nini ben
çıkıştı
arzuladık
surların
yönetime
teklere t
olmakla
darıyla v
rın derg
den ögr
len unsu
tur; hiç
sosyaliz
sıtmama

Bir ör
«Hepir
kiye'yi k
leşmesi
Türkiye
örgütün
ten arın
(Türkiy
lamina)
militanl
rek. TIP
di. İşçi
ğından
di. Part
sızca b
Bu klik
patlama
leyi tab
partiy
'Durun
partiyi
ları yuk
mi alm
Yönetir
İlk b
öneri,
içermel
de M
durdüğ

Prole
Aren k
ideoloji
temeld
rinde
mıştır.
olup t
niyle A
bir mu
eremey
Aren o
iyice o
k nlik
işte bu
yır!», s
aslında
deki i
de arı
miş ut

"Görüşsüzler"

devrimci saflara kazanılabilir

Sina Çıladır

TİP yönetiminin ideolojik muhtevasında bir değişiklik yapmayan son Genel Yönetim Kurulu toplantısından önce ve sonra, Parti içinde, «Taban yönetime!», sloganını benimseyen unsurlar ortaya çıkmıştır. «Klikler dışı yönetim»i arzuladıklarını ileri süren bu unsurların ilkeleri nelerdir? «Taban yönetime!», sloganını atanların ilkeleri topluca ortaya konulmamış olmakla beraber, bilebildiğimiz kadarıyla ve bu konudaki tartışmaların dergilere yansıyan şekillerinden öğrendiğimize göre, sözü edilen unsurların belirli ilkeleri yoktur; hiç değilse önerileri, bilimsel sosyalizmin temel ilkelerini yansıtmamaktadır.

Bir örnek verelim:

«Hepimizin amacı sosyalist Türkiye'yi kurmaktır. Bunun gerçekleşmesi için Bilimsel Sosyalizmi Türkiye şartlarına uygulayan bir örgütün bulunması şarttır. Klikten arınmış olarak Türk Solu'nu (Türkiye'deki bütün ilerici anaamlama) Parti içinde birleştirmek, militanları yönetime getirmek gerek. TİP'i kuranlar sosyalist değildir. İşçi sınıfı da bilinçli olmadığından partiye ağırlığını koyamaz. Parti dışı ve içi klikler aman-sızca bir kördögüşü yapıyorlar. Bu kliklerden hiç birisi kendini ispatlamamıştır. Sosyalist mücadele-i taban yapacak. Militanlar partiye sahip çıkmalı, kliklere 'Durun artık!' demelidir. İşçilerin partiyi yönetemeyeceğini savunanları yakın gayri. Aydınlar yönetimi almamalı, yol göstermelidir. Yönetim işçilerde olmalıdır.» (1)

İlk bakışta hayli cazip olan bu öneri, aslında bir yığın sapmayı içermektedir. Bu noktalar üzerinde Memet Altun arkadaşımız durduğu için, (2) geçiyoruz.

Proleter sosyalistlerin Aybar ve Aren kliklerine karşı verdikleri ideolojik mücadele, bu iki kliğin temelde aynı oportünist çizgi üzerinde birleştiklerini ortaya çıkarmıştır. Düne kadar Aybar'a karşı olup ta, teorik yetersizlik nedeniyle Aren muhalefetinin sahte bir muhalefet olduğunun bilincine eremeyen tabandaki birçok unsur Aren oportünizminin de iskeletinin iyice ortaya çıkarılmasıyla, bir şaşkınlık dönemi içine girmişlerdir. İşte bugün, «Mevcut kliklere hayır!» sloganı ile ortaya çıkanlar, aslında iyiniyeti, ama parti içindeki ideolojik mücadelenin gitgide arınan ilkelerini benimsiyememiş unsurlardan oluşmaktadır.

Klikler dışı yönetim isteyen unsurların TİP içindeki varlıkları yeni değildir. Son genel kongrelerden sonra, Aren kliğinin sahte muhalefet hareketi, proleter devrimcilerinin bilimsel sosyalizmin ilkelerini açık seçik koymalarıyla, yalpalamaya başlamıştır. Bu dönem içinde, Aren kliğine mensup tabanın birçok unsuru, gitgide ve bilimsel sosyalizmin ilkelerini eylem Kılavuzu kabul ettikleri ölçüde devrimci saflardaki yerlerini almışlardır. Geriye kalanlar ise, yavaş yavaş görüşsüzlüğe, ilkesizliğe düşmüşlerdir. Bugün, «klikler dışı muhalefet»in somut görünüm kazanmaya başlaması, dolayısıyla birlik-eleştiri-birlik alanı içine girmesi sevindiricidir. Çünkü, «biz aktif ideolojik mücadele isteriz, çünkü bu, parti ve devrimci teşekküller içinde kavgamız yararına birlik sağlayan silâhtir.»

Mao Tse-tung, parti içindeki sağ sapmaya uğramış «tip»leri eleştirirken, önerilerini aktif şekilde sunmayanlar şöyle kor:

«Aktif bir şekilde tekliflerini örgüte sunmak yerine gizli gizli solumsuz tenkitlerde bulunmak. İnsanlara yüzlerine karşı hiç bir şey söylemeyip arkaalardan dedikodu yapmak, veya bir toplantıda hiç bir şey söylemeyip sonradan dedikodu yapmak...»

Bu gerçekler açısından, klikler dışı unsurların «görüşlerini», ortaya koymaları, (önerileri bir yığın sapma da içerse) bızce yararlı olmuştur. Ancak, TİP içinde halen, «her görüşe açık olmak», örtüsü altına gizlenmiş, «görüşlerini», (aslında görüşsüzlük ve ilkesizliklerini) içlerine gömmüş, temelde, görüşsüzlerin, ilkesizlerin bir başka bölümüne oluşturan unsurlar da vardır. TİP içinde nicelik bakımından hatırı sayılır bir güç olan bu unsurlar görmezden gelinemez.

Her görüşe açık olmak görüşsüzlük değildir

Her görüşe açık olmak ilkesi, proleter sosyalistleri için, önce, anti-doğmatizmi ifade eder. Burada dayanak, objektif olarak, marksist diyalektik zıtların birliği kanunudur. Bu da, parti içindeki eleştiri-özeleştiri ortamının yaratılabilmesiyle ifadesini bulur. İdeolojik mücadele, proletaryanın partisine dinamizm kazandırır, hayat verir, onu arındırır.

Görüşsüzlük ise, (bilimsel) sosyalistler için görüş, son tahlil

de, materyalist diyalektik dünya görüşü ve bu görüşün Türkiye'nin şartlarına uygulanmasından doğan sentez olduğuna göre), teorik yetersizliği ifade eder. Buna göre her görüşe açık olmak, hiçbir zaman görüşsüzlük sayılamayacağı gibi, her görüşe açık olduğunu söyleyerek hiçbir aktif görüş ileri sürmemek de, teorik yetersizliğin oluştuğu, sağ sapmanın, sağ oportünizmin ta kendisidir.

"Görüşsüzler" devrimci saflara kazanılabilir

ABD emperyalizminin vesayeti altında ve feodal üretim ilişkilerinin kuvvetle barındığı bir küçük burjuva ülkesi olan Türkiye'de küçük burjuvanın sınıfsal tutarsızlığı, ideolojiden yoksunluğu, TİP içine de yansımıştır. TİP içinde, halen küçük burjuva ilericiliği ile proleter sosyalizmin teorik, örgütsel ve stratejik-taktik esasları üzerinde amansız bir mücadelenin sürmekte oluşu, bu nedenle, bir raslantı değildir. Bugün TİP içindeki hâkim çelişki, proleter sosyalizmi ile küçük burjuva oportünizmi arasındaki çelişkidir. Açık ki, bu çelişme, sınıfsal bir çelişmedir ve antagonist nitelik taşımaktadır.

Sosyalizmin bilimi, bize, çelişmelerle mücadele şekillerinin, çelişmelerin tabiatına bağlı olduğunu; şeylerin somut gelişmesine dayanarak aslında zıt olmayan bazı çelişmelerin gelişip zıt hâle geldiğini ve bunun aksinin de olabileceğini öğretmektedir. Bugün için, TİP içindeki proleter sosyalistleriyle Aybar ve Aren klikleri arasındaki çelişme, zıt bir çelişmedir. Ama, Aybar ve Aren oportünizmini reddeden, buna rağmen teorik yetersizlik nedeniyle ilkesizliğe, görüşsüzlüğe düşmüş olan unsurlarla proleter sosyalistleri arasındaki çelişki, zıt çelişki değildir. Lenin: «Zıtlık ile çelişme birbirinden farklıdır, der. Şu var ki, görüşsüzlüğe, ilkesizliğe düşen unsurların hatalarında ısrar etmeleri halinde, halen zıt nitelik taşımayan çelişme, zıt hâle gelebilir. Buradaki «hata», bilimsel sosyalizmin temel ilkelerini riayetsizliktir.

Proleter devrimcilerinin, Aybar ve Aren kliklerine karşı alacakları tavır ile görüşsüz unsurlara karşı alacakları tavır elbette aynı değildir. Proleter devrimcileri, Aybar ve Aren kliklerine karşı amansız ideolojik mücadelelerine devam

ederlerken, görüşsüzlüğe, ilkesizliğe düşmüş unsurların hareket için de devrimci teoriyle bezenmelerine yardımcı olacaklardır; onları devrimci saflara kazanmağa çalışacaklardır. TİP'de il ve ilçe kongrelerinin başladığı şu dönemde, parti içinde nicelik bakımından önemli bir kuvvet olan görüşsüz unsurlara karşı takınılacak devrimci tavır, Büyük Kongre sonuçlarına devrimci açıdan etkili olacaktır.

- (1) Mehmet Altun, Oportünizm yeni kılıklar peşinde, TÜRK SOLU sayı: 105
- (2) Aynı yazı.

*

Helsinki

Görüşmeleri devam

ediyor

Stratejik silâhların sınırlandırılması amacıyla Sovyetler Birliğiyle Amerika Birleşik Devletleri arasında yapılan görüşmeler Finlandiya'nın başkenti Helsinki'de ağır bir tempoyla devam ediyor. Silahlanma yarışını durdurma konusunda her hangi bir telaş belirtisinin görülmediği kapalı toplantılardan yapılan açıklamalar, tarafların resmi bir teklif getirmediklerini gösteriyor. ABD ve Sovyet heyetlerinin silahların sınırlandırılması konusunda karşılıklı iyi niyet gösterileriyle dolu sözleri, iki büyük gücün, dünya kamuoyuna karşı silahlanma yarışını durdurma gereğini duyduklarını ortaya çıkaran iyi bir işaretidir.

Bu arada Helsinki görüşmeleri devam ederken, ABD yüzüncü nükleer denizaltısını tezgaha koymuştur. Connecticut eyaletindeki Groton tersanesinde omurgası kızılağaç konan denizaltı birkaç ay sonra denize indirilecektir. 88 metre uzunluğunda 4200 ton ağırlığındaki denizaltı, Helsinki görüşmelerinde Sovyetleri samimi-yetsizlikle suçlayan ABD yöneticilerinin ne kadar samimi olduklarını açıkça gösteriyor. Propaganda yoluyla dünya halklarına kendisini «barışın koruyucusu» olarak tanıtan ABD endüstrisi, bilimi ve ekonomisiyle savaşa dönük olduğunu ve son gücüyle yü-rütüldüğü savaşlarla ayakta durabildiğini artık saklayamıyor.

«Yerli mallar haftasında emperyalizme karşı ikinci milli kurtuluş savaşını hızlandıralım»

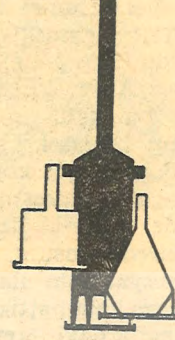
Mustafa Kemal'in Milli Kurtuluşçu döneminden kalan, fakat sonra yozlaştırılarak göstermelik bir hale getirilen Yerli Malı Haftası, devrimci gençlik tarafından tekrar ele alınmıştır. Halkımızın, emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı mücadelede bilinçlenmesinde yarar sağlayacak, milli bilincin gelişmesinde katkıları olacak bir biçimde yürütülen bu hafta ile ilgili olarak TDGF ve diğer devrimci gençlik örgütleri çalışmaya başlamışlardır. TDGF'nin bu konuda yayınladığı bildiriye okurlarımıza sunuyoruz:

YERLİ MALLAR HAFTASINDA EMPERYALİZME KARŞI İKİNCİ MİLLİ KURTULUŞ SAVAŞINI HIZLANDIRALIM

Emperyalizme karşı verdiğimiz 1. kurtuluş savaşında, emperya-

lizmin siyasi, iktisadi ve askerî hâkimiyetine tüm Türkiye halkı olarak son verdik. Ancak tam bağımsızlığı elde etmek ve devamlı muhafaza etmek için askerî zaferleri iktisadi zaferlerle perçinlemek gerekiyordu. Kapitalizmin son aşaması olan emperyalizme karşı direnmek ve tekrar hâkimiyetine girmemek için yabancı sermayenin yurdumuza girmesini önlemek gerekiyordu. Bunun için de ülkemizdeki bütün üretim güçlerini ve üretim kaynaklarını alabildiğine seferber etmek ve hızlı bir kalkınma seferberliğine girmek, yabancı malına muhtaç olmamak gerekiyordu.

İşte bunun içindir ki tam bağımsızlığı elde etmenin ve sürdürmenin temel şartının askerî zaferleri iktisadi zaferlerle perçin-

lemek gerçeğini halka maletmek ve halkı da bu yönde seferber etmek amacıyla yılda bir hafta YERLİ MALLAR HAFTASI olarak ilân edilmiştir. BU HAFTADAN MAKSAT HALKIMIZIN DİKKATİNİ EMPERYALİZMİN SÖMÜRÜ TEHDİDİNE ÇEKMEK VE BU YÖNDE UYANIK OLMASINI SAĞLAMAK İÇİNDİR.

Ancak emperyalizme karşı kurtuluş savaşlarını sonuna kadar götürebilecek, ülkenin bütün üretim güçlerini ve kaynaklarını alabildiğine, en verimli bir şekilde seferber edebilecek tek sınıf olan şehir ve köy proletaryası (işçi sınıfı) ve onun doğal müttefikleri köylüler, birinci milli kurtuluş savaşımıza teşkilatlı bir şekilde damgasını vuramamıştır. Kurtuluş savaşının örgütlü olarak önderliğini yapan asker-sivil aydın kadronun sınıf olarak feodal sınıflara, toprak ağalarına ve eşraf tabakasına dayanmış olması, savaşın sonunda iktisadi zaferleri gerçekleştirecek bir faaliyete geçmeyi ve üretim güçleriyle kaynaklarını alabildiğine ve en verimli bir şekilde seferber etmeyi mümkün kılmamıştır. Millî sanayi kuracak güçte ve sayıda yerli sermayedarların (kapitalistlerin) olmaması ve çelik gibi disiplinli bir parti önderliğinde işçi sınıfının da bu sürede ortaya çıkmayıp birinci kurtuluş savaşı sonunda kazanılan askerî zaferleri perçinleyecek iktisadi zaferlerin kazanılmasını mümkün kılmamıştır. Sınıfsız güle sökü� attığımız emperyalistler sonunda yurdumuza tekrar gelmiş; siyasi, iktisadi ve askerî alanda hâkimiyetini kurmuş ve tam bağımsızlık kazanılmadan elden gitmiştir.

İşte bu andan itibaren artık yerli mallar haftası fındık, fıstık haftası haline gelmiş ve sadece bir gün, o da ilk o kullarda fındık, fıstık, vs. yiyerek kutlanır hale gelmiştir.

Bu hale gelmiştir, çünkü: Amerikan emperyalizmi ve yerli ortaklarıyla toprak ağalarının üçlü ittifakı bugün ülkenin üretim güçlerini ve kaynaklarını tamamen Türkiye halkının aleyhine ve ken- di lehlerine bir şekilde sömürmektedir.

Şöyle ki:

1. Bütün madenlerimiz Amerikan emperyalistleri ve diğer yabancılar tarafından işletilmekte ve Etibank'ın ve Maden Tetkik Arama'nın faaliyet alanları gittikçe daraltılmaktadır.

2. Bütün petrol yatakları ve sahaları Amerikan ve diğer yabancı şirketler tarafından kapatılmakta, çarçur edilmekte ve Petrol Ofisi ile TPAO'nun çalışmaları baltalanmaktadır.

3. Ağır sanayinin kurulmasını sonucuna bir türlü gelişmeyen millî sanayimiz, Amerikan ve diğer yabancı MONTAJHANELERLE devamlı baltalanmakta, ve millî

sosyalist literatürde terimler ve kavramlar

felsefe nedir?

Biz de alışılmış klâsik tanımlara ile başlayalım: Felsefe — Filosofia (Filo + sevgi, sofia + bilgi) köklerinden üretilmiş, Yunan çağında bilmeğin sevgisi, bilgiyi arama anlamına kullanılmış bir sözcüktür.

Pek çok başka dillerde olduğu gibi bizim dilimizde de felsefe yapmak, aşağı yukarı bir sürü kelime oyunuyla, lafazanlıkla vakit geçirmek anlamına gelir ve küçümsenir. Eylem adamına oturup da bir takım karanlık, insanın kafasını karıştıran, sonuç olarak da yararsız, hattâ zararlı tartışmalarla oyalanmak yapılmaz. Oysa işin aslı böyle değildir. Ve yukarıdaki kavram da felsefenin, çıkarı o yönde olan toplum sınıf ve katları tarafından, kasıtlı olarak, bu kılığa sokulmasındandır.

Biliyoruz ki insanın bilgi dağarcığı dolup kabardıkça evrenin, yani doğa ve toplumun çeşitli yönlerini inceleyen bilim birer ayrı disiplin halinde ayrılmışlar, yani inceleme alanlarını aralarında paylaşmışlardır. Ama sakin bu ayrımı metafizik bir ayırım şeklinde anlamama. Çünkü biliyoruz ki evrende, (doğada ve toplumda) her şey birbirine bağlıdır. (Diyalektik birinci kanunu). Bütün bu bilim dalları bize evren, doğa ve toplum, vb. hakkında bilgi verir. İşte felsefe bu bilgilerden genel bir sentez kurma, bu bilgileri ve bu bilgiler aracılığıyla doğayı, insanı, insan toplumunu bir yorumlamadır. Dünyanın nereden gelip nereye gittiğini anlamadır. Felsefe, bütün bilim dallarının araştırmalarının getirdikleriyle bir sistem yaratır. O halde felsefenin en değişmez diyebileceğimiz anlamı şöyle olabilir: «Felsefe, genel bir dünya anlayışıdır ki insanın hayat karşısındaki şu ya-

da bu tarzda davranışı, bu anlayıştan doğar.»

Felsefenin bir sınıf karakteri vardır. Felsefe bilginlerimizi genel bir yorumlama, genel bir dünya anlayışı olduğuna göre, bu hüküm elbette ki doğrudur. Burjuva filozofları genellikle bunu kabul etmezler. Oysa her dünya anlayışının pratik bir karşılığı ve pratikte bir yansıması vardır. Bu pratik sonuç bazı sınıfların yararına, bazıların da zararına. Örneğin eşyanın aslı kavranamaz, bilinemez, doğa üzerindeki etki ancak yüzyeide kalan bir etkidir, insan her zaman ayırdır ve aynı kalacaktır, insanı ve toplumu değiştirme çabaları boşunadır yolundaki anlayış ve görüş egemen sınıfların yararına.

Oysa proleter sınıfın, emekçi yığınlarının felsefesi olan diyalektik materyalizm, yani marksist felsefe evrenin maddî ve gerçek olduğunu, doğa ve toplum kanunlarının bilinebileceğini, insan eyleminin, bu kanunların işleyişi üzerinde etki yapabileceğini öğreten felsefedir. O halde, her şey olacağına varır, böyle gelmiş böyle gider yanılığında kurtulabilmek için böyle gelip böyle gitmeyeceğini öğrenmemiz gerekir. Mücadelemizin nedenlerini bize ancak bilimsel bir felsefe öğretebilir. Bu da diyalektik materyalizmdir. Engels, «Marksist dünya görüşü, doğanın olduğu gibi, hiç bir ön şart koşulmaksızın kavranılmasıdır, der. Bu felsefe dünyanın değişebileceğini, ne yönde değişeceğini ve nasıl değişeceğini öğretir bize. Ve ancak böyle bir teorinin ışığında yürüyen bir pratik başarılı olabilir. «Marksist teori bir dogma değil, bir eylem kılavuzudur. Ve devrimciler hiçbir zaman kendilerini bu kılavuzdan yoksun bırakmamalı, teori ile eylemi birbirinden ayırmamalıdır.

Bağımsız Türkiye, Sosyalist Türkiye

3. Sayfadan devam

görsümlere itibar etmemektedir sosyalist partide yeri yoktur. Onların güler yüzlü. lüğü, sadece emperyalizm ve yerli uşakları. na karşıdır. Bu gün Aybar oportünizmi. ne karşı olduklarını öne süren parlamen. to dışı kalmış ya da oraya girme ümitleri tükenmiş oportünist kliğin parti içindeki en büyük faaliyeti bu safsatalara itibar etmeyen devrimci unsurların partiden uzaklaştırılmasını sağlamak olmuştur. (*)

Sosyalizme içtenlikle bağlanmış devrimcilerimizin görüşleri ise bu konuda şöylece özetlenebilir:

Bizim koşullarımızdaki bir ülkede, sosyalist bir parti, emperyalizmin yerli işbirlikçilerle ittifak halinde taktığı boyundurukta dengeci bir rol almağa özenmemelidir. Bütün gücü ile mevcut demokratik hakları son katresine kadar kullanmayı amaç edinmelidir. Şehir ve köy proletaryasını, şehir ve köy emekçilerini, yarı proleterleri ve kendini proleteryanın kurtuluşuna adanmış aydınları bilimsel sosyalizmin teori ve pratiğine uygun bir biçimde ve özel koşullarımızı göz önünde tutarak bilinçlendirmeli ve örgütlenmelidir. Bütün gücüyle emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin taktığı boyunduruk ortadan kaldırmayı amaç edinen anti-emperyalist, anti-feodal eylemlere hız vermelidir. Bilinçlendirme ve örgütlenme ancak böylesine eylemler içinde gerçekleştirilebilir:

Sosyalist partinin anti-emperyalist anti-feodal eylemlerde memleket çapında başarıya ulaşması tüm millici sınıf ve tabakalarla güçbirliğini gerçekleştirmesiyle mümkündür. Ancak bu güçbirliği sonucu

milli demokratik devrim başarılı olma şansını kazanabilir.

Sosyalist parti millî demokratik devrimi gerçekleştirme yönünde gerekli eylemi gösteremezse sosyalist parti olma niteliğini de kaybetmek tehlikesiyle karşı karşıya kalmış demektir.

TIP içindeki oportünist klik ve onların şakşakçısı durumundaki yayın organları işte böylesine bir ihanetin batağına saplanmışlardır.

Yarınının bağımsız Türkiye'deki sosyalist parti, şerefli yerini, ancak bu gün bağımsızlık yolunda göstereceği kahramanlığı ile alabilir. Emperyalist bayrakların dalgalandığı bir ülkede, toprak reformunun yapılmadığı, feodal kalıntıların kol gezdiği bir ülkede, sosyalist Türkiye sloganının, emperyalist ve yerli işbirlikçilerinin dudaklarında, sadece, bir tebessüm uyardığı gerçeği, Aybar oportünizminin tasfiyesinde önemli bir etken olacaktır. Aynı yolun yolcusu olan ve bugün Aybar'a karşı çıkan oportünistlerin tasfiyesi bu nedenle kaçınılmazdır.

Özgüden, yazısının sonunda başka ülkelerin deneylerinden yararlanmanın gereğine de değinmekte ve bu deneylerden oportünist görüşlere destekler bulacağını ummaktadır.

Bu konuya kısaca biz de değinelim. ve örneğin Vietnam'ı ele alalım. Vietnam'daki vatanseverler arasında sosyalistler kuşkusuz önemli bir yer almaktadır. Örneğin, bakalım Vietnamlı sosyalistlerin attığı slogan nedir? Sosyalist Vietnam sloganı mıdır? Hayır. Bağımsız Vietnam sloganı mıdır? Evet.

Vietnamlı sosyalist cömertçe kan dökerken yalnız Vietnam'ın bağımsızlığı için

değil benzeri koşullardaki ülkelerin kurtuluşlarına ışık tutmak, bu ülkelerdeki vatanseverlere, bu ülkelerdeki sosyalistlere örnek olmak için de savaşıyor. Amerikan emperyalizmine karşı bağımsız Vietnam için doğuşan vatanseverleri, anarşistler olarak niteliyecek, aynı zamanda emperyalizmin boyunduruğunda sosyalist Vietnam sloganıyla dengeci bir rol almağa çaba harcayacak oportünistlerin emperyalizmin en gözde elemanları olacağı ortadadır. Ve Vietnamlı devrimci zorunlu olarak bir yandan da bu sosyalist bozuntularıyla uğraşmak zorunda kalacaktır.

Güler yüzlü sosyalizm, güler yüzlülüğünü bozmamak için sloganlar üzerinde karışıklık çıkarmak zorundadır.

Sosyalist bir Türkiye'yi içtenlikle arzulamayan, sosyalizmi içtenlikle benimsemiş bir sosyalisti tasavvur bile etmek güçtür. Ama sosyalist bir Türkiye'nin gerçekleşmesi Bağımsız Türkiye'nin gerçekleşmesiyle mümkündür.

Bu aşamadaki sloganımız bu nedenle Bağımsız Türkiye'dir.

(*) Çankaya ilçesindeki karışıklık ve kavgalar, Özgüden'in yazdığı gibi, Bağımsız Türkiye ve Sosyalist Türkiye sloganlarının bağırılması yüzünden değil, Aybar oportünizminin Parti'den uzaklaştırıldığı sosyalistlere, kongrede söz verilip verilmemesi yüzünden çıkmıştır.

Hatırlanacağı üzere, TIP'in son Genel Kongresinde bu üyelerin tekrar Partiye alınmaları karara bağlanmış ama, oportünist klik, bu kararın uygulanmasını da önlemiştir.

li üretim güçlüklerine ve kaynaklarına dayanan bir yerli sanayi kurulamamaktadır.

4. Tamamen Türkiye Halkı'nın ve diğer dünya halklarının HAKLI SAVAŞLARINI yürütmek ve desteklemekle görevli olan ordu muzun bütün araç ve gereçlerini sağlamak zorunda olan millî harp sanayimiz NATO, CENTO ve Amerikalılarla olan ikili antlaşmalar yolu ile devamlı baltalanmaktadır.

5. Halkımızı hasta yatağında soyup soğana çeviren ve çoğunda tedavi edici bir özellik bulunmayan, kötü dışarıda ilaç firmalarının yaptıkları ilaçların ve fiatlarının durumu ise herkesce bilinmektedir.

6. Bütün bunlara ilâveten yabancı sermayenin hâkimiyetini perçinlemek ve yerli sanayiye kurma çabalarını tamamen ortadan kaldırmak üzere son olarak Ortak Pazar oyunu oynanmaktadır.

O halde bugün yapılması gereken şey, bu haftayı tekrar canlandırmaktır. Daha önce emperyalizme karşı uyanık olmayı sağlamak amacını taşıyan bu haftayı, BUNDAN BÖYLE EMPERYALİZMLE SAVAŞMAK İÇİN BİR ARAÇ OLARAK KULLANMALIYIZ. Bu hafta içinde bütün öğretmenler öğrencilerine yabancı şirketlerin yurdumuzu nasıl soyup soğana çevirdiğini, yurdumuzun bağımsızlığı ile nasıl oynadığını anlatmalıdır. Bütün yurtseverler yabancı şirketleri, yabancı malları ve reklâmlarını gördükçe emperyalizme karşı 2. bir millî kurtuluş savaşı vermenin gereğini kavramalı ve Amerikan emperyalizmi ile yerli ortaklarına karşı mücadeleye hız vermelidir.

KAHROLSUN YER ALTI VE YER ÜSTÜ KAYNAKLARIMIZI ÇAR-ÇUR EDEN YABANCI MADDEN ŞİRKETLERİ!

KAHROLSUN PETROL SAHA-

LARINI KAPATAN YABANCI PETROL ŞİRKETLERİ!

KAHROLSUN MİLLÎ SANAYİ KURULMASINI ÖNLEYEN YABANCI VE YERLİ MONTAJCILAR!

KAHROLSUN HALKIMIZI HASTA YATAĞINDA SÖMÜREN İLÂÇ FİRMALARI!

KAHROLSUN YABANCI SERMAYENİN HAKİMİYETİNİ KILAN VE HARP SANAYİMİZİ ORTADAN KALDIRAN NATO, CENTO VE İKİLİ ANTLAŞMALAR!

KAHROLSUN YABANCI SERMAYENİN SİLÂHLİ BEKÇİLİĞİNİ YAPAN AMERİKAN EMPERYALİZMİ VE YERLİ ORTAKLARI!

YAŞASIN AMERİKAN EMPERYALİZMİNE VE YERLİ ORTAKLARINA KARŞI SAVAŞAN TÜM TÜRKİYE HALKI!

TÜRKİYE DEVRİMÇİ GENÇLİK FEDERASYONU

Yazı İşleri Müdürümüz

Bora Gözen

Mahkûm Oldu

Yazı İşleri Müdürümüz Bora Gözen, dergimizin 1 Ekim 1968 tarihli sayısında yayınlanan bir yazıdan ötürü, İstanbul Toplu Basın Asliye Ceza Mahkemesi tarafından Basın Kanununun 30. maddesine muhalefet ettiği gerekçesiyle 1 ay hapse, 1000 lira para cezasına mahkûm edilmiştir.

Diğer yandan 3 Eylül 1968 tarihli sayımızda yayınlanan «30 Ağustos'a Lâyük Olmak» başlıklı yazıda, Türklüğe hakaret ettiği iddiasıyla hakkında açılan davadan 3. Ağır Ceza Mahkemesinde beraat etmiştir.

Vietnam'da kitle cinayetleri

←DÜNYA OLAYLARI

Güney Vietnam'da ABD emperyalizminin şimdiye kadar saklı kalmış kitle halindeki yoketme hareketleri birbiri ardından ortaya çıkmaya devam ediyor. Dünyaya kamu oyuna bir İngiliz gazetecisinin açıklamasından sonra resimleri ve hatta renkli filmle riyle teşhir edilen Mai Lai olayından başka jenosid hareketlerinin de olduğu çorap söküğü gibi itiraf ediliyor. Birleşik Amerika Kongre üyelerinden Demokrat Van Deerlin, geçen Haziran ayında Amerikan askerlerinin katlikaatı, amacıyla Mekong deltasındaki bir köy halkını tümüyle öldürdüklerini iddia etti. Birleşik Amerika savunma bakanlığı olayın ne kadarını örtse kârdır diye düşünerek icdiayı ortaya atan «Vietnam mücahidi» yüzbaşı ile temasa geçti. Tahkikat üstüne tahkikat açarak, aşırı işgüzar bir yargıç tavrıyla kendi ülkesinin namuslu kişilerinden gelen itihamları cevaplandırmak telaşındaki ABD Savunma Bakanlığı bu olayları dünya kamuoyuna unutturamayacaktır.

Bu arada, bir teğmene, bir yüzbaşıya yüklenmeye çalışılan yüzlerce sivilin kurşunlanmasının ve ya denize dökülmesinin sorumluluğunun gerçekte kime ait olduğu biliniyor.

Vietnam Demokratik Cumhuriyeti hükümeti, Güney Vietnam'daki Amerikan askerlerinin ve surlarının işledikleri bütün cinayetlerin baş sorumlusu ABD hükümeti ile silahlı kuvvetlerin baş durumundaki Başkan Nikson olduğunu açıkça ilan etti. Nikson ise, olayların Başkan Johnson döneminde meydana geldiğini söyleyerek kendini sorumlu luktan kurtarma yoluna gidiyor. Nikson veya Johnson, ABD'nin emperyalist politikasını yürüten ve geliştiren kişiler Vietnamda her çocuğun her kadının ve her ihtiyarın ölümünden teker teker sorumludur ve ellerine bulaşan kanı göstermelik duruşmalarla temizleyemeyeceklerdir.

Bu arada, Alman Nazi savaş suçularını yargılayan Nuremberg divanına başyargıç yardımcısı olarak katılan bir Amerikalı hukukçu, ABD'nin Vietnam'daki cinayetlerinin milletlerarası bir mahkemede incelenmesini ve gerçek suçluların dünya kamu oyunda mahkum edilmelerini teklif etti.

Türk-Amerikan ilişkilerinde yeni gelişmeler

Ortadoğu ve Türkiyedeki milliyetçi hareketlerin gelişimi emperyalist ABD hükümetini endişeye düşürmüştür. Bu endişenin sonucu olarak, ABD Orta Doğu ülkeleriyle olan ilişkilerini gözden geçiriyor. Bu konuda açığa çıkan ilk belirti Amerikan Dışişleri Bakan Yardımcısı Joseph Sisco'nun Orta Doğu ülkeleriyle ilgili raporu idi. Bütün Orta Doğu ülkelerinin durumlarını teker teker ele alan Sisco, bu ülkelerdeki milliyetçi hareketler karşısında Amerikan hükümetine bazı tedbirler öneriyor.

Raporun Türkiye ile ilgili bölümünde Türkiye'nin Amerikan savunma sistemi içindeki yerinin önemi ve Yunanistan'la birlikte bir ileri savunma ülkesi, olduğuna değinildikten yani bu ülkenin

mutlaka hakimiyet altında tutulması gereği belirtildikten sonra bu amaçla yürütülmesi gereken bu politikanın dayanak ve ilkelerine geçiliyor.

Türk dış politikasının NATO üyeliğine ve tek ülke olarak Amerika'ya bağlılığını belirten Sisco, son seçimleri bu seçim kampanyasına Amerika ile olan ilişkilerin partiler arasında bir mesele olarak tartışma konusu olmaması ve sonuç olarak iktidarı yine eski, güvenilir, Amerikan tarafı hükümete vermesi nedeniyle övüyor. Hükümetin Amerika'ya bağlılığının bölgesel önemini de belirten Sisco, raporunun sonunda «iyakati mükafatlandırma» ve milliyetçi tepkiyi karşılama tedbirleri olarak, şunları öneriyor:

«Bizim Türkiye'ye olan ekonomik yardımımız 1970 mali yılında bu ülkenin güvenini artıracak şekilde gelişecek ve bu ilişkilerimiz sağlamlaştırarak yolda olacaktır...»

Türkiye'nin ilişkileri de eklenince istenen askeri yardımın Türkiye'ye verilmesi gerektiğinin

nedeni daha önemle ortaya çıkmaktadır.»

Amerikan hükümeti bu önerileri kabullenecek ve işbirlikçi hükümet milliyetçiliğe karşı verdiği mücadelenin hakettiği ödülünü alacak görünmektedir.

Arnavutluk'ta

Sosyalizmin Kuruluşu

Arnavutluk, faşizme karşı verdiği şanlı bir mücadelenin sonunda gerçekleştirdiği sosyalist devrimin 25. yıldönümünü kutluyor. Feodal bir toprak düzeni ve İtalyan faşizminin uşağı işbirlikçi yöneticilere karşı gerçekleştirilen devrimin yıldönümünde Arnavutluk her zamankinden daha güçlü ve müreffettir. Emperyalistlerin yayın organlarının dahi itiraf etmekte zorunda kaldıkları gibi, Arnavutluk ekonomisi hızla güçlenmekte ve gelişmektedir. Yükselen hayat standartlarına paralel olarak, Arnavutluk hükümeti, yurttaşlardan kişisel gelir vergisi yükümlülüğünü kaldırmış, temel ih-

emperyalizme karşı dünya halkları

■ Ortadoğu'daki ilerici yönetimlerden Irak İhtilal Konseyi Güney Vietnam Geçici Devrim Hükümetiyle elçiler seviyesinde diplomatik ilişkiler kuruyor. Vietnam Haberler Ajansı ve Ortadoğu Haber Ajansının ortaklaşa yayınladıkları açıklamada, bu konudaki anlaşmanın 'Bağdat' da imzalandığı bildiriliyor.

■ Irak'daki devrimci yönetimi bölebilmek amacıyla emperyalistlerin kıskırttığı ve dolarla besledikleri Barzani taraftarı kürtler, Irak devrimci hükümetinin kuvvetlerine karşı sabotaj hareketlerine girişiyorlar. Millî meselelerini emperyalist baskı nedeniyle henüz çözememiş ülkelerde azınlıkların milliyetçilik duygularını istismar ederek demokrasi ve bağımsızlık yolunda, ki hareketlerin bütünlüğünü bozmak eskimiş bir sömürgeci oyundur. Ortadoğu'da emperyalist ülkelerin çıkarlarını savunmayı meşrulaştırmak amacıyla kurulan İsrail ise, Irak kürtlerinin binlerce başkaldırılarıyla devrimci hükümetin kuvvetleri arasındaki çarpışmaları bire bin katarak dünyaya duyurma görevini üstlenmiş durumdadır.

■ ABD'nin Uzak Doğu'daki saldırgan emperyalist politikası savaş sanayi mallarının tüke- timine, dünya kamu oyunun hoşnutsuzluğuyla alay edeceğine devam ediyor. Dünya halklarının olaylardan habersiz kalmaları için sessizliği yeğ-

tutan hükümetler ise, ABD'nin uzak doğu politikasını eleştirmek yerine, görmemezlikten geliyorlar. Dünyadaki bütün ezilmekte olan ve millî kurtuluş mücadelesi veren halklarının dayanağı Çin Halk Cumhuriyeti ise ABD'ye protesto üstüne protesto yağdırıyor. Pekin Dışişleri Bakanlığı, ABD uçaklarının Kamboçya'ya karşı giriştikleri son yoğun saldırıya da bir bildiri ile kınadı. Pekin hükümeti, tüm dünya halklarını ABD emperyalizminin yıkılması yolunda ortak eyleme çağırıyor.

■ ABD hükümetiyle yaptığı pazarlıkta karşı tarafın isteklerini olduğu gibi kabul eden Japon ya'nın satılmış Başbakanı Sato, ülkesinde yoğun protesto hareketleriyle karşılandı. Vietnam ve öteki Güney Doğu Asya ülkelerine karşı yürütülen saldırı savaşının ikmal merkezlerinden Okinava adası, 1972 yılında sözde Japonya'ya geri verilecek. Ancak adadaki B.52 bombardıman uçakları ve öteki tesisler kaldırılmayacak, ABD hükümeti, Japon yöneticilerini satın alacağına veya satın almış olduklarını işbaşına getireceğine güvenerek, bu tesislerin kullanılışında Japon hükümetine de danışılacağı, maddesini koymakta sakınca görmüyor. Ancak binlerce öğrenci ve işçi Sato ABD'ye giderken ve gelirirken başkent Tokyo ve öteki şehirlerde sert gösteriler düzenleyerek, işbirlikçi hükümetin ABD'ye uşaklık etmesi konusundaki duyarlılıklarını ifade ettiler.

tiyaç ma
fiyatların
rım borçl
vutluk, de
günü kal
dir.

Arnavu
Komitesi
bu konud
ledir :

«Kapita
nistlerin
kelerde,
arttığı,
vutluk, de
lğin deva
kentler v
yan işçi
ne ve fel
zamanda,
sintisiz
hareket
tamamen
kooperati
tedbirleri
miştir.»

1951 -
sosyalist
1.7 katın
şına tük
Ayrıca s
linde ise

Güney
geçen ha
silah zor
ğın ikin
İhtilal K
lim Ali

yoptığı
bancılara
rol, ticar
rinin tüm
açıkladı.
Fransız,
dün ve
bir devle
rilecek. Y
ney Yem
tında to
in devrin
cılarını b
lan ülke
geçmek
rim şart
lirtti. T
güdülece
Konseyi
rı halkın
mokratik
deceklere

Güney
nın açık
zın yürü
konomik
cak mill
ilk olara
yabancı

Güney
sızlık v
hamleler
deki k
Arabista
anlaşma
lâhli çat

tiyaç maddelerinin ve araçlarının fiyatlarını toptan indirmiş ve tarım borçlarını affetmiştir. Arnavutluk, dolaysız vergi yükümlülüğünü kaldıran ilk sosyalist ülkedir.

Arnavutluk İşçi Partisi Merkez Komitesi ve Bakanlar kurulunun bu konudaki kararının metni şöyledir:

Capitalist ve modern revizyonistlerin iktidarda buldukları ülkelerde, fiyatların durmaksızın arttığı, vergi artışlarının ve işsizliğin devam ettiği ve bu düzenin kentler ve kırlık alanlarda yaşayan işçi kitlelerinin sömürülmesi ve felaketlerine yol açtığı bir zamanda, ülkemizde, üretimin kesintisiz geliştirilmesi ilkesinden hareket edilerek vergi sisteminin tamamen kaldırılması ve tarım kooperatifleri için yararlı öteki tedbirlerin benimsenmesine gidilmiştir.

1951 — 1969 yılları arasında sosyalist Arnavutluğun nüfusu 1.7 katında artarken, nüfus başına tüketim 2.5 katı artmıştır. Ayrıca sanayi işçilerinin ücretlerinde ise 2 katı artış olmuştur.

Orta Doğu'da devrimci

Hükümetlere karşı gericiler kışkırtılıyor

Güney Yemen İhtilal Konseyi geçen hafta içinde, İngiltere'den silah zoruyla alınan bağımsızlığın ikinci yıldönümünü kutladı. İhtilal Konseyinin Başkanı Salim Ali Rubeyi, yıldönümünde yaptığı konuşmada, ülkedeki yabancılara ait banka, sigorta, petrol, ticaret ve gemicilik şirketlerinin tümünün millileştirileceğini açıkladı. Millileştirilen İngiliz, Fransız, Amerikan, Pakistan, Ürdün ve Hindistan firmaları tek bir devlet şirketi halinde birleştirilecek. Yabancı bankalar ise «Güney Yemen Milli Bankası» adı altında toplanacak. Güney Yemen'in devrimci devlet başkanı yabancıların boyunduruğundan kurtarılan ülkesinde, sosyalist topluma geçmek için gerekli sanayi ve tarım şartlarını sağlayacaklarını belirtti. Tam bağımsızlık politikası güdüleceğini açıklayan İhtilal Konseyi Başkanı, yakında iktidarı halkın oyuyla seçilecek bir Demokratik Halk Konseyine devredeceklerini de bildirdi.

Güney Yemen Devlet Başkanı'nın açıkladığı ilkeler gecikmeksizin yürürlüğe kondu. Ülkenin ekonomik bağımsızlığını sağlayacak millileştirme hareketlerinde ilk olarak 4 banka ve 32 kuruluş yabancıların elinden alındı.

Güney Yemen'deki tam bağımsızlık ve demokrasi yolundaki hamleler devam ederken kuzeydeki komşusu satılmış Suudi Arabistan krallığı eski bir sınır anlaşmazlığını alevlendirerek, silahlı çatışma çıkardı. İki ülkenin

de kendilerine ait olduğunu ileri sürdükleri El Vadiya bölgesini Suudi Arabistan uçakları bombaladılar. Suudi Arabistan, 1956 yılında Amerikan sermayeli ARAMCO petrol şirketine El Vadiya bölgesinde petrol arama imtiyazı vererek, bölgeye sahip olma isteğinin başkalarının çıkarları adına olduğunu isbat etmişti. Ancak o yıllarda bu bölge İngiliz emperyalizminin yönetimi altında bulunduğundan Suudi Arabistan'ın bu çabası bir sonuç verememişti. Orta Doğu'daki devletleri satranç taşı gibi oynatan emperyalist devletlerin uzlaşmalarıyla El Vadiya anlaşmazlığı da yatışmıştı.

Ancak bir bölgedeki, devrimci hareketleri o bölgenin sağlanabilen gerici güçlerine ezdirme taktiklerini çok deneyen emperyalistler, Güney Yemen'deki hareketlerden kuşkuya düşüyorlar ve ülkeyi zor durumda bırakmak için savaş kışkırtıcılığı yapıyorlar. Ancak aralıklı olarak devam eden çarpışmalar, emperyalistlerin uşağı Suudi Arabistan kralliyet kuvvetlerinin sürekli yenilgisi ve rejimin sıhhatına inanmış Güney Yemen askerlerinin vaziyete hakim olması şeklinde gelişiyor.

Pazar'ın gelişmesi karşısında

ortak sayısını

arttırma çabaları

Ortak Pazar'ın altı üyesinin La Hay'de geçen hafta yaptıkları zirve toplantısında İngiltere'nin Ortak Pazar'a alınması için görüşmelere Temmuz ayı başında başlanmasına karar verildi. Böylelikle Türkiye gibi geri bırakılmış, emperyalizmin boyunduruğu altındaki ülkelerin birer birer ortak Pazar'a alınması ile genişleyen sömürü alanını «barış içinde bir arada sömürme» politikasının somut bir uygulaması olmaktadır.

Ancak Fransız burjuvazinin temsilcisi De Gaulle'un uzun bir süre direndiği bu genişleme çabası, De Gaulle'un Cumhurbaşkanı'ndan ayrılmasından sonra yerini alan Pompidou'nun emperyalistler arası işbirliğini savunan tutumu sayesinde sonuca ulaşabilecektir.

Bu arada, Almanya'daki milli sanayileri temsil eden Kiesinger'in, Amerikan sermayesiyle ortak sanayii temsil eden Brandt karşısında yenilgiye uğraması, Ortak Pazar'da Amerika'nın etkinliğini arttırmış ve Amerika'nın düzen suyuna en yakın emperyalist ülke olan İngiltere'nin ortak pazar'a kısa zamanda girebilmesi ihtimalini güçlendirmiştir. İngiltere gibi güçlü bir emperyalist ülkenin daha Ortak Pazar'a katılmasıyla Türkiye'nin ortak pazardaki durumu daha da kötü duruma düşecektir — eğer bundan kötü olabirse eğer!

Kamboçya'da halk savaşı

Emperyalizm ile sömürülen ve ezilen halklar ve uluslar arasındaki çelişki günümüzde gittikçe daha keskin bir hal alır. Ken, bunun doğal sonucu olarak dünyanın dört bir köşesinde. ki halklar ve uluslar emperyalizme karşı bayrak açmış, mücadele vermektelerdir. Emperyalizme görünüşte karşı çıkan Kamboçya prensi ve çevresindeki ürkütücü olaylar da dünya devrimci hareketinin bir parçasıdır.

1954 Cenevre sözleşmesinden bu yana emperyalizme görünüşte karşı çıkararak tahmini kurtarma çabasında olan Sihanku'un bütün uğraşları sonuç vermemiş, toplumsal şartların yaratıldığı anti-emperyalist ve anti-feodal mücadele güçlenmiş ve örgütlenmiştir. Bugün «Kızıl Kemerler» adı ile anılan halk savaşçıları, üslemlikleri kırsal bölgelerden zaman zaman çıkarak askerî hedeflere karşı harekâta girişmekte ve gericilerin yüreklerine korku salmaktadırlar.

Uzun yıllar varlıkları hakkında bir çok söylenti duyulan «Kızıl Kemerlerin», en büyük özelliği, hiçbir resmi bildiri yayınlamamaları, gizli radyo yayını yapmamaları, dış ülkelerde resmi temsilcilikler kurmamalarıdır. Kemerler hakkında bilgi alınabilecek iki kaynak, halk arasındaki söylentiler ve Kamboçya Krallık ordusunun yayınladığı istatistiklerdir. Çevredeki, yani güney doğu Asya'daki diğer devrimci örgütler de Kemerler hakkında bildiklerini söylemekten kaçınmaktadırlar.

Yine de eldeki bilgiler Kemerler hareketinin 1946 — 1954 yılları arasındaki Çin Hindî savaşına kadar uzandığını göstermektedir. Cenevre anlaşmasından Kemerlerin tekrar silahlı ayaklanmaya girişmelerinin tarihi ise bilinmiyor. Bilinen Kemerlerin ilk defa 2 Nisan 1967'de Kamboçya'nın kuzeyindeki demokratik köylü hareketlerini desteklemek için ağırlıklarını koydular.

Temmuz 1966'da yapılan seçimi gericilerin kazanması ve sola karşı baskı tedbirleri alınması üzerine yaygınlaşan tepkiyi örgütleyip, yönelten Kemerler olmuşlardır. Kemerler ülkenin çeşitli yerlerinde demokratik köylü hareketlerini desteklemiş, onları ezmeğe gelen askerî birliklere karşı köylüleri korumak ve askerî birlikleri püskürtmüşlerdir. 1968 yılı sonuna kadar Kamboçya'nın 19 eyaletinden 11'inde köylü ayaklanmaları ve toprak işgalleri görülmüştür. Yine bu bölgelerde Kemerler askerî birliklere ağır kayıplar verdirmişlerdir.

Güney Doğu Asya'daki Çin Hindî yarımadasının üzerinde bulunan Kamboçya'nın geniş bir kesiminde eylemde bulunan Kemerlerin sayısı hakkında kesin bilgi yoktur. Bir Kamboçya hükümet yetkilisi en azından 1500 gerillanın çarpıştığını itiraf etmiştir. Ancak bu sayısının karşı tarafın açıklamasını olduğunu göz önünde tutarak Kemerlerin gerçek sayısının bunun çok üzerinde olduğunu tahmin etmek güç değildir. Kemerlerin gerilla birliklerini yönetenler arasında, Vietminh birliklerinde çarpışmış, ölüsünü getirene para vaad edilmiş kimselerin bulunduğu kesindir. Örneğin, Kampot ve Kompong ormanlarında eylemde bulunan yüz kişilik bir Kemer birliğinin eski milletvekillerinden Hu Nim tarafından yönetildiği belirtilmektedir.

Kemerlerin Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi, Tayland Yurtseverler Cephesi, Pathet Lao (Laos) gibi devrimci kuruluşlarla ilişkisi olduğu ileri sürülmüşse de bu konuda da resmi bir bildiri yoktur.

Halktan gittikçe daha fazla destek gören ve bir çok bölgelerde bizzat halkla birlikte hareket eden Kemerlere ve onları destekleyen halka karşı baskı gittikçe artmaktadır. Vietnam uygulamasından adını alan «Pasifikasyon» faaliyetlerinin gittikçe yoğunlaştığı resmi hükümet bildirimlerinden açıklanmaktadır. Ordu birlikleri Kemerleri barındıran köyleri basmakta, ekinleri yakmakta, sivil halka işkence yapmakta, gerektiğinde öldürmekten çekinmemektedir.

Ancak gerek artan baskı, gerekse ekonomik güçlükler ve toplumsal koşullar Kemerler hareketinin gün geçtikçe güçlenmesine ve Kemerlerin ağırlıklarını daha fazla duyurmasına yol açmaktadır. Bu güçlenme, krallığa ait resmi binaların tahrip edilmesinde, seri sabotajlarda, demiryollarının ve limanların havaya uçurulmasında, askerî araçlara hazırlanan tuzaklarda ve taşradaki ordu karakollarına girişilen saldırılarda somutlaşmaktadır.

Öte yandan, eylem içinde eskiden pash tırpan ve sopalarla silâhlanmış Kemerlerin yerini yeni otomatik silâhlarla donatılmış birlikler almaktadır. Tabii buna paralel olarak Kamboçya ordusunun kayıpları artmakta ve halk savaşçıları daha etkili olmaktadır.

Kısacası bir ülkede daha devrimin safları kurulmuştur ve devrimci mücadele hızla gelişmektedir.

Birinci Enternasyonal

S. G. Hutchins

28 Eylül 1864 günü Londra'ca St. Martin's Hall'da örgütlü İngiliz işçilerine selâm iletmek ve bilgi vermek üzere seçilip gelen Fransız işçilerini kabul için uluslararası büyük bir toplantı yapıldı. Toplantıya Prof. E. S. Beesly başkanlık etti. Delegasyona hoşgeldiniz söylevini, kadın kunduraları yapıcısı ve sendikacı George Odger okudu, Fransız Tolain de cevap verdi. Ele alınan konular genellikle kapitalist toplumu, ezilen halklar için yapılan savaş ve uluslararası birlik zorunluğu ele almaktaydı.

Chartist'leri, Owenistleri, sendika liderlerini ve radikal liderleri ve aynı zamanda şeref kürsüsünde oturmaya çağrılan Marx'ı da içine alan 21 kişilik bir komite seçildi. Bu komitenin görevi açılış konuşmasını ve geçici kuralları hazırlamak ve hareketi tarihsel yörüngesine oturtmaktı. Verilen üç tasarının üzerinde uzun uzun tartışıldıktan sonra Marx'ın önergesi kabul edildi. Sunduğu tasarısı, dar amaçları ve eylemleri gözetilen örgütü, günlük sorunları en geniş cephede eyleme götürme aracı olarak ele alacak bir örgüt haline dönüştürmeyi dile getirmekteydi. Üyelik herkese açıktı, gerçekten de Derneğin ilân edilen amaçları ile kanı birliğinde olan kişi ve örgütler katılmaya çağrılıyorlardı.

Geçici kurallar ise, örgüte vücut vermiş olan amaçları dile getirmekteydi:

İşçi sınıflarının kurtuluşunun bizzat işçi sınıfları tarafından sağlanması gerektiğini; işçi sınıflarının kurtuluş mücahemesinin sınıf ayrıcalıkları ve tekeller uğrunda değil, eşit hak ve ödevler ve her türlü sınıfsal egemenliğin ortadan kalkması uğrunda bir mücadele anlamına geldiğini;

Emekçi insanın iş araçlarını, yani, geçim kaynaklarını, temel altına alan kimseye ekonomik bağıllığını, her türlü toplumsal sefalet, zihni aşağılanma ve siyasal bağımlılık içinde köleleşmeden ileri geldiğini;

Bu nedenden ötürü, işçi sınıflarının ekonomik kurtuluşunun bir araç olarak her hareketin, bunun yanında ikincil

kalmak zorunda olduğu büyük hedefi oluşturduğunu;

Bu büyük hedefi amaçlayan tüm çabaların bu güne kadar her ülkedeki ayrı ayrı iş kolları arasındaki dayanışma eksikliğinden ve ayrı ayrı ülkelerin çalışan sınıfları arasındaki kardeşlik bağlarının yokluğundan boşa çıkmış olduğunu;

Emeğin kurtuluşunun ne yerel, ne de ulusal olmayıp, modern toplumun var olduğu bütün ülkeleri kucaklayan ve çözümlünün ise pratik ve teorik olarak en ileri ülkelerin birlikte hareket etmesine dayanmaktadır.

Avrupanın en sanayileşmiş ülkelerinde işçi sınıflarının şimdiki canlanmalarının yeni bir umudu uyandırması yanı sıra, eski hatalara yeniden düşünme konusunda ciddi bir uyarı mada bulunduğunu ve birbirleri ile bağ kurmamış hareketleri tezelden birleştirilmesi gerektiğini gözönünde tutarak, bu nedenlerle Uluslararası Emekçiler Derneği kurulmuştur.

Tarihe "Birinci Enternasyonal", diye geçecek olan organ böyle kurulmuştur.

Ne Enternasyonal fikri, ne de kuruluşu tek bir adama bağlanamaz. Onçokuzuncu yüzyılda bu tarihten daha önceleri emekçileri kurtuluşları uğrunda müşterek düşmanlarına karşı birleştirecek uluslararası bir organın kurulmasına ilişkin istekler ileri sürülmüştü. Avrupa uluslarından bir araya gelmiş Kardeş Demokratlar, (1844 Eylülünde kurulmuştu) 1847 Eylülünde devrimci sosyal demokrasinin uluslararası kongresinin toplanmasını istedikleri. Londra'da o yıl yapılan bir Kardeş Demokratlar toplantısında Karl Marx, bir Emekçiler Kongresi'nin toplanması gereğinden sözcüydü. Enternasyonal bir örgüt kurma yolundaki ikinci girişim, 1855 te Üçüncü Napoleon'un İngiltere'ye yapacağı gezi dolayısıyla ortaya çıktı. İngiliz kamuoyunun dikkatini "Bonapart soyguncusu,ndan kaçan göçmenlerin acıklı durumuna çekmek fırsatından yararlanmak üzere Enternasyonal bir komite kurulmuştu. Oysa büyük bir

politik ajitasyon yapan ve ulusları ilgilendiren birçok davalar konusunda destek sağladıktan sonra 1859 da ortadan kalkan bu örgütün önemi, emekçi tarihçileri tarafından gerektiği gibi değerlendirilmemiştir. Sonraki birkaç yılın heyecanlı olayları, daimi bir enternasyonal örgütün kurulması yolundaki istek ve gereği yine ortaya çıkardı. Eski Komünist Enternasyonal'in kurulması için acil güdüyü ise 1863 Londra Evrensel Sergisinde doğdu. Ligası'nın ve Birinci Enternasyonal Konseyinin üyesi Frederick Lessner sonraları şöyle yazmıştı: "Enternasyonal bir İşçiler Derneği fikri, 1892 Londra Devrimi oluşturmuştu." Gene Genel Konsey'den George Howell de bunu doğruladı ve "İtalya, Macaristan ve Birleşik Devletlerdeki öbür olayların da buna yardım etmiş olduğunu," ilâve etti.

Açılış toplantısında Marx, başkanlık görevini bir kafa işçisi'nden çok bir kol işçisi'nin taşıması gerektiği kanısında olduğunu söyleyerek kabul etmedi ve Marx'ın önergesi ile George Odger başkan seçildi. Marx'ın Birinci Enternasyonal üzerinde büyük etkisi oldu. Sonraki Enternasyonal kongrelerinin ancak bir kaçına katılabilir ise de, örgütün en önemli organı olan Genel Konseydeki çalışmasında yorulmak bilmedi. Marx'ın etkisi yazılardan yapılan aktarmalar ile olsun, oturumlardan önce yapılan şifahi tavsiyelerle olsun daima vardı. Marx, tek tek kişilerle ve örgütlerle devamlı ilişkisini sürdürdü. Evinde yabancı ülkelerden gelenleri seve seve karşılar, kendilerine gerekli tavsiyelerde bulunmak için onları uzun uzun sorguya çekirdi.

Enternasyonal Derneği, daha başından birçok ulusların işçiyi toplamak yeteneğini gösterdi ve üyeleri birçok grevlerde öncülük yaptılar; Lessner, 1866 Londra terziler grevinde; Camelinat, 1867 bronz işçileri grevinde; Harriet Law, erkek ve kadınların aynı şekilde faal oldukları Lyon ipekli kumaş işçileri grevinde ve makinistlerin lideri Assi, Creuzot fabri-

kalarındaki 1870 grevinde. Aynı zamanda Amerika'da San Raphael demiryolundaki Çinli işçilerin grevinde de Enternasyonal'in kuvvetli etkisinin olduğu düşünülmekteydi. İşçilerin haklarının peşini bırakmadıkları her yerde Enternasyonalistler en ön saflarda bulurlardı. Burjuva basını bu örgütü "Korkunç Enternasyonal!" diye adlandırmaktaydı.

1870 te Fransa - Prusya Savaşının kopması ile birlikte Enternasyonal dayanışma yönünden bir sınav dönemi başladı Genel Konsey savaşa karşı enerjik bir kampanya açtı. Marx'ın kaleme almış olduğu 28 Temmuz'daki söylevde "Louis Bonaparte; Prusya savaşının sonuçları ne olursa olsun ikinci imparatorluğun ölüm çanının şimdiden duyulmakta olduğunu," cesaretle ilân ediyordu.

Fransa'nın boyun eğişi ile birlikte, Marx'ın deyişi ile işçilerin "göğü fırtınaya boğdukları," Komün günleri başladı. Burada Enternasyonal'in ta-nınmış yirmi üyesi seçkin bir rol oynadılar. Bunların arasında da Enternasyonal Marşının sözlerini yazan Eugene Pothier(*) ile Louis Chalan(**) ve Louis Jean Pindy (***) de vardı. Bu kişilerden bazıları Komün'ün son günlerindeki muharebede ve onun ardından gelen reaksiyon sırasında canlarını verdiler. Enternasyonal'ci önderlerden Duval ve Varlin, kahramanca öldüler. Enternasyonal Genel Konseyi'nin bütün üyeleri, bastırma hareketinin dehşetlerine karşı ve komünarların İngiltere'ye sığınmasından yana tekvücut olarak kampanya yaptılar. Gene Marx, Genel Konsey adına yazılmış olan "Fransa'da İç Savaş"ında, Paris Komün'ünün önemini işçi sınıfı görüş açısından hemen ve keskin bir şekilde kaleme almıştı.

Birinci Enternasyonal içinde Marx ile Marksistler, Bakunin ile peşindekilerinin Uluslararası Emekçiler Derneği'ni anarşist bir örgüt haline sokmak çabaları ile karşı karşıya kaldılar.

(Devamı var)

TÜRK SOLU : Haftalık Gazete * Sahibi : Şerif Tekben * Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : Bora Gözen * İdare Yeri, Yazışma ve Abone Adresi : Divanyolu Cad. No. 83/3 - Sultanahmet/İstanbul, Telefon : 27 39 61 * Ankara Temsilciliği : Ahmet Say * Dizgi : Yüksel Baskı :

Dilek Matbaası * İstanbul Dağıtımı : Fuat Büte, Ankara Caddesi No. 34, Tel.: 27 89 49 * Anadolu Dağıtımı : GA-ME-DA * Yıllık Abonesi : Yurt İçi 40 TL., Avrupa Uçak : 80 TL., Amerika Uçak : 170 TL., * İlan San.: 20 TL., Yayın İlanları yüzde elli indirimlidir.